

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003

No 177

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ!

30 Χρόνια Πολυτεχνείο

Μια ομάδα ομοφιλόφυλων συμμετείχε εφέτος στην πορεία του Πολυτεχνείου, με σημαίες ουράνιου τόξου, πανώ και συνθήματα όπως "δικαίωμα στην αγάπη". Ήταν η πρώτη "περήφανη" παρέλαση ομοφυλόφιλων στην Ελλάδα, και, βέβαια, προβλήθηκε αρκετά από τα τηλεοπτικά κανάλια. Αλίμονο!

Γι' αυτό λοιπόν σκοτώθηκαν οι νέοι του Πολυτεχνείου ;

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

T Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται. Απευθύνεται μόνο σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.

T Α ν α ν ε ώ σ τ ε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).

T Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

T Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

T Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ _____ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (*) _____
(*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636)

- Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον το ζητήσετε εδώ:
ΝΑΙ! ☐ Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΠΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

• Η αρχή της πλειοψηφίας	Σελ. 4
• Επαναλαμβανόμενο λάθος	Σελ. 8
• Είναι η ώρα του Θεού;	Σελ. 11
• Ειρήνη – Καρπός Δικαιοσύνης.....	Σελ. 14
• Ειρήνη – και μεταξύ ανθρώπων	Σελ. 17
• Τι “πιστεύουν” οι Έλληνες;	Σελ. 19
• Το καλύτερο δώρο για τα παιδιά μας [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 22
• Μια δεύτερη ματιά.	Σελ. 27
📖 Τι καταστρέφει την ειρήνη;;;	
📖 Πώς πέφτουν οι πύργοι των αυτοκρατοριών	
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
📖 ΧΩΡΕΣ “ΝΕΕΣ” ΚΑΙ “ΠΑΛΑΙΕΣ” (Συνέχεια)	
📖 ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ “ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ” (Συνέχεια)	
• Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ	Σελ. 30
• Η ΕΧΘΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	Σελ. 31
• Η ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ	Σελ. 32

ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ...

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «**πο βαθία στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή**» δημοσίευσε θέματα και διδασίες χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιπροτείνει κανένα προσωπικό • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικοντούν ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/ς/8) στελνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διευθύνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί τη ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, λογαριασμός: **137-00-2310000636**, • **Ιδιοκτητής: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»** μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότος:** Β. Βασιλειδής, Αργυρούπολης 12, Ν. Ιωνία, 210-277.735. • **Υπεύθ. Τυπογράφος:** Β. Χατζηπότης, Σόλωνας 44, Ν. Ιωνία • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.735, FAX 210-279.8487 • «**TYCHIKOS**» Bimonthly edition published by «**CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.**» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • **Not to be sold - Printed in Greece**

editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Για να ξέρουμε τι λέμε

Η αρχή της πλειοψηφίας

Η αρχή της πλειοψηφίας είναι η δημοκρατική πρακτική που εκφράζει και επιβάλλει την επιθυμία και επιλογή των περισσοτέρων σε κάποιο ζήτημα κοινού ενδιαφέροντος.

Αυτή η αρχή, που κυρίως εφαρμόζεται στα κοσμικά θέματα, πολλοί θα ήθελαν να ισχύει εξίσου και στα πνευματικά (όπως π.χ. σε αποφάσεις για τη διοίκηση της εκκλησίας, στην ανάδειξη πρεσβυτέρων και διακόνων, στην διαχείριση περιουσιών και τα παρόμοια).

Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι κι εμείς θα θέλαμε πράγματι η αρχή της πλειοψηφίας να επικρατεί πάνω σε κάθε ζήτημα ανθρώπινης διαφωνίας. Γεννιέται ωστόσο το ερώτημα αν αυτή η αρχή μπορεί και πρέπει να ισχύει για όλα τα ζητήματα, επειδή υπάρχουν θέματα που δεν είναι δυνατό και δεν επιτρέπεται να τεθούν στην κρίση της πλειοψηφίας των ανθρώπων, όπως για παράδειγμα εκεί που έχουμε εκφρασμένο το θέλημα του Θεού. Η βιβλική μελέτη υποχρεώνει να δεχτούμε ότι υπάρχουν θέματα για τα οποία η αρχή αυτή δεν είναι ούτε ακίνδυνη αλλά ούτε και επιτρεπτή.

ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο λαός Ισραήλ έχει φύγει από την Αίγυπτο, έχει λάβει το Νόμο του Θεού στο Σινά και επιτέλους έχει φτάσει στα σύνορα της Γης της Επαγγελίας. Ο Θεός ζήτησε τότε από τον Μωυσή να στείλει κατασκόπους στη γη την οποία έμελλαν να κυριεύσουν, και η εντολή που τους έδωσε ήταν:

«Θεωρήσατε την γην, οποία είναι, και τον λαόν τον κατοικούντα εν αυτή, εάν ήναι δυνατός ή αδύνατος, ολίγοι ή πολλοί· και οποία είναι η γη εν η ούτοι κατοικούσι, καλή ήναι ή κακή· και οποίαι είναι αι πόλεις, τας οποίας ούτοι κατοικούν, ατείχιστοι ή περιτειχισμένοι» (Αριθμ. 13/ιγ/18-19).

Δεν γνωρίζουμε για ποιο λόγο έγινε αυτή η επιχείρηση. Αν ήταν πρωτοβουλία του ίδιου του Μωυσή ή των συμβούλων του, θα λέγαμε ότι στηριζόταν στην ανθρώπινη λογική, ίσως και ότι έκρυβε κάποια δόση ολιγοπιστίας. Όμως την εντολή την έδωσε ο Θεός και σίγουρα κάποιος άλλος θα ήταν ο σκοπός που επρόκειτο να εξυπηρετηθεί. Τα αποτελέσματα μάλλον δείχνουν πως απέβλεπε να δοκιμαστεί η εμπιστοσύνη του λαού στις υποσχέσεις του Κυρίου αλλά δεν είναι τούτη

η ώρα που θα εξετάσουμε αυτό το ζήτημα.

Εκείνο που μας αφορά εδώ από τη συγκεκριμένη ιστορία, είναι το αποτέλεσμα αυτής της επιχείρησης, που το διαβάζουμε στη συνέχεια του ίδιου κεφαλαίου:

«Και απήγγειλαν προς αυτόν, και είπον, Ἠλθομεν εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέστειλας ἐμὰς, καὶ εἶναι τῶντι γῆ ρέουσα γάλα καὶ μέλι καὶ ἰδοὺ, ὁ καρπὸς αὐτῆς· ὁ λαὸς ὅμως, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ γῇ, εἶναι δυνατός, καὶ αἱ πόλεις περιτειχισμέναι, μεγάλαι σφόδρα· πρὸς τοῦτοις, εἶδομεν ἐκεῖ καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀνάκ· οἱ Ἀμαληκῖται κατοικοῦσιν ἐν τῇ γῇ τῆς μεσημβρίας· καὶ οἱ Χετταῖοι, καὶ οἱ Ιεβουσαῖοι, καὶ οἱ Ἀμορραῖοι, κατοικοῦσιν ἐπὶ τὰ ὄρη· καὶ οἱ Χαναναῖοι κατοικοῦσι παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ τὰς ὀχθὰς τοῦ Ιορδάνου» (ἐδ. 27-28).

Οι διαπιστώσεις των κατασκόπων ήταν σαφείς, συγκεκριμένες και διακριτές. Πρώτα οι θετικές: Η γη είναι εκλεκτή και σύμφωνη με την περιγραφή που έδωσε ο Θεός. Ὑστερα οι αρνητικές: Η γη έχει κατοίκους που είναι έτοιμοι να την υπερασπίσουν και να εμποδίσουν την έλευσή μας. Συμπέρασμα: Καλύτερα είναι να ματαιώσουμε την προσπάθεια.

Στην ιστορία αυτή υπήρξε αφενός μια δυναμική και συντριπτική πλειοψηφία του 83,4% (10 ψήφοι) και από την άλλη η πολύ χαμηλή μειοψηφία του 16,6% (2 ψήφοι). Επιπλέον, οι 2 της μειοψηφίας δεν τόλμησαν να

Υπάρχουν θέματα που δε μπορούν να τεθούν στην κρίση της ανθρωπίνης πλειοψηφίας!

διαψεύσουν την εκτίμηση των πολλών. Αν έπρεπε λοιπόν να δούμε τα πράγματα μόνο από την ανθρωπινή λογική και με τα ανθρώπινα μαθηματικά, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το ορθό θα έπρεπε να είναι με τους 10 και όχι με τους 2 κατασκόπους.

Τι λέει όμως η πνευματική λογική; Υπάρχει ένας παράγοντας που οι 2 λάβαιναν υπόψη τους, που μπορεί να υπολογιστεί μόνο με την πίστη, κι αυτός ο παράγοντας έκανε τη διαφορά. Αν οι άνθρωποι αυτοί επιχειρούσαν να μπουν στη Γη της Επαγγελίας μόνο με τις δικές τους δυνάμεις, το πιθανότερο ήταν ότι θα έχαναν τη μάχη, αφού οι αντίπαλοι ήταν πολυαριθμότεροι, ισχυρότεροι και καλύτερα προετοιμασμένοι και εξοπλισμένοι για πόλεμο. Αν όμως στις μικρές και ανέτοιμες δυνάμεις του Ισραήλ πρόσθεταν τον θείο παράγοντα που υποσχέθηκε να τους βοηθήσει, τότε το ισοζύγιο μεταβαλλόταν υπέρ του Ισραήλ.

Αλλά για να δεχτεί ο άνθρωπος αυτή τη σχέση, χρειάζεται πρώτα να πιστέψει ότι οι όροι αυτοί, που δεν είναι δυνατό να επιβεβαιωθούν εκ των προτέρων, είναι αληθινοί και πραγματικοί.

Με ανθρώπινα μέτρα η πλειοψηφία των κατασκόπων είχε δίκαιο, η πνευματική πραγματικότητα όμως ανέτρεψε τα ανθρώπινα και έδωσε τη νίκη στην άποψη της μειοψηφίας. Η εξέλιξη των γεγονότων απέδειξε ότι ο θείος παράγοντας ήταν καταλυτικός στην επίτευξη των αντικειμενικών τους σκοπών, αφού κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε να γκρεμίσει τα τείχη της Ιεριχά ούτε να σταματήσει τη ροή του Ιορδάνη, για να εξυπηρετηθεί η ανάγκη του λαού Ισραήλ.

Τέτοια παραδείγματα μπορούν να βρεθούν πολλά στις σελίδες της Αγίας Γραφής, που διδάσκουν ότι στα πράγματα του Θεού η αξία δεν είναι με την πλειοψηφία, ούτε καν με την απόλυτη ομοφωνία και παμψηφία, αλλά με το λόγο και το θέλημα του Θεού.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός αμφισβήτησε το “αλάθητο” της πλειοψηφίας ήδη όταν προκάλεσε τους ακροατές Του: **«Εισέλθετε διά της στενής πύλης· διότι πλατεία είναι η πύλη και ευρύχωρος η οδός η φέρουσα εις την απώλειαν, και πολλοί είναι οι εισερχόμενοι δι’ αυτής. Επειδή στενή είναι η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η φέρουσα εις την ζωήν, και ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν»** (Ματθ. 7/ζ/13-14). Οι πολλοί που ακολουθούν τον εύκολο δρόμο δεν έχουν δίκιο έναντι των ολίγων που βρίσκουν την οδό που οδηγεί στη ζωή.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Η ανθρώπινη πλειοψηφία μεταβάλλεται πολύ εύκολα κι αυτό το

βλέπουμε χαρακτηριστικά μετά την ανάσταση του Χριστού.

Κάποια στιγμή η πλειοψηφία των μαθητών ομολογούσε την ανάσταση του Κυρίου απέναντι στον δύσπιστο Θωμά. Λίγες ημέρες πιο πριν, όμως, η ίδια πλειοψηφία αμφέβαλε και περιγελούσε την μειοψηφία των γυναικών που βεβαίωναν το γεγονός της Ανάστασης. Συνεπώς το δίκιο ήταν με την αλήθεια της ανάστασης του Σωτήρα, είτε την πίστευε είτε την αμφισβητούσε η εκάστοτε πλειοψηφία ή μειοψηφία.

Με άλλα λόγια, το δίκαιο δεν είναι πάντα με την πλειοψηφία ούτε είναι πάντα με την μειοψηφία· το δίκαιο είναι με την αλήθεια και την πραγματικότητα, που δεν αλλάζει από τον αριθμό εκείνων που την παραδέχονται ή την πολεμούν. Η πραγματικότητα είναι και θα μένει αυτή που είναι, είτε εμείς την θέλουμε είτε την αντιπαθούμε, είτε την πιστεύουμε είτε είμαστε απρόθυμοι να την αποδεχτούμε. Το ίδιο συμβαίνει και με το δίκαιο.

Στις μέρες μας η πλειοψηφία του κόσμου και των κοινοβουλίων δέχεται ότι η μοιχεία, το διαζύγιο και οι αμβλώσεις ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, και έτσι το κράτος νομοθετεί ΕΝΑΝΤΙΑ στο θέλημα του Θεού. Σημαίνει αυτό ότι ο πιστός πρέπει να ανατρέψει το Νόμο του Θεού και να ακολουθήσει τις ανθρώπινες προτιμήσεις και αποφάσεις; Μη γένοιτο!

Ακόμη κι αν όλοι υποστηρίζουν κάτι που είναι αντίθετο με το διατυπωμένο θέλημα του Θεού, ο δούλος του

Κυρίου καλά θα κάνει να επιμένει σταθερά στην αλήθεια του θείου λόγου. Και αυτό δεν πρέπει να το βλέπουμε μόνο “εκτός των τειχών” της Εκκλησίας, αλλά σε κάθε περίπτωση που η πλειοψηφία συνιστά άρνηση ή έστω και ελάχιστη απόκλιση από το γνωστό θέλημα του Θεού. Κάθε παράβαση του θείου θελήματος είναι αμαρτία.

Ο σοφός Εκκλησιαστής παρατήρησε ότι, **«Επειδή η κατά του πονηρού έργου απόφασις δεν εκτελείται ταχέως, διά τούτο η καρδιά των υιών των ανθρώπων είναι όλη έκδοτος εις το να πράττη το κακόν»** (Εκκλ. 8/η/11). Με τούτο όμως κανείς δεν δικαιολογείται ούτε νομιμοποιείται να επιμένει στην αμαρτία. Αντίθετα ο λόγος του Θεού διαβεβαιώνει ότι **«πάσα παράβασις και παρακοή έλαβε δικαίαν μισθαποδοσίαν»** (Εβρ. 2/β/2). Αν αυτό δεν έγινε επάνω στον κάθε αμαρτωλό, έγινε εντούτοις μια για πάντα επάνω στον αναμάρτητο Ιησού όταν Εκείνος, ως **«ο Αμνός του Θεού»**, ανέλαβε και σήκωσε **«την αμαρτίαν του κόσμου»** (Ιωάν. 1/α/29)· τότε που ο Κύριος **«επέστρεψε όσα δεν ήρπασε»** (Ψαλμ. 69/ξθ/4), τότε που ο Θεός **«έθεσεν επ’ αυτόν την ανομίαν πάντων ημών»** (Ησ. 53/νγ/6).

Δεν είναι δυνατό ούτε φρόνιμο να παίζει κανείς με την αμαρτία. Η αμαρτία γεννά θάνατο (Ιακ. 1/α/15) ο πιστός όμως ακολουθεί τον Κύριο για να λάβει την ΖΩΗ. Ας μην παρασυρόμαστε, λοιπόν, από κανενός είδους

Η πλειοψηφία στην παρανομία δεν μειώνει αλλά μάλλον ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ!

“πλειοψηφίες”. Ο Νόμος του Θεού είναι απλός και το θέλημά Του **«αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον»** (Ρωμ.12/ιβ/2), γι’ αυτό ας μη μεταμορφωνόμαστε με την εκάστοτε πλειοψηφία του αιώνα τούτου, αλλά να μεταμορφωνόμαστε **«διά της ανακαινίσεως του νοός»**.

Καταλήγοντας απευθυνόμαστε σε όλους εκείνους που στηριγμένοι σε διάφορες “πλειοψηφίες” –κάποιες φορές μάλιστα έντεχνα κατασκευασμένες– προχωρούν σε αποφάσεις που πλήττουν και ματώνουν το σώμα του Κυρίου. Μιλάμε σε εκείνους που νομίζουν ότι κρυμμένοι πίσω από το πλήθος των πολλών θα απαλλαγούν δήθεν από την προσωπική τους ευθύνη· σε όλους εκείνους που δειλιάζοντας να ομολογήσουν κατά πρόσωπον την πραγματικότητα κρύβονται πίσω από αποφάσεις συλλογικών οργάνων. Σε όλους αυτούς επαναλαμβάνουμε το απλό αλλά και σημαντικό δίδαγμα: **Η πλειοψηφία στην παρανομία δεν μειώνει αλλά μάλλον ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ!** Καθένας ως άτομο, λοιπόν, ας εξετάζει τη θέση του και ας αναλογίζεται τις ευθύνες του.

Όταν μιλάει ο άνθρωπος...

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κύριε και Θεέ μας, αυτήν την ώρα του φόβου και του κινδύνου, καλούμε Εσένα, που είσαι η μινωδική καταφυγή και βοήθειά μας.

Εμείς και ο λαός μας αμαρτήσαμε και περιφρονήσαμε τη Χάρη Σου. Επιτρέψαμε να κυριαρχούν η βία και η φρίκη στα μαζικά μέσα ενημέρωσης, με αποτέλεσμα να χάσουν τον απελπιτικό τους χαρακτήρα.

Γι αυτό και είμαστε συνυπεύθυνοι για το κύμα τρομοκρατίας που διατρέχει τώρα όλον τον κόσμο και απειλεί να οδηγήσει τα πάντα στη φρίκη και το χόος. Συγχώρεσε μας την ανοχή μας και άκουσε τον προσκευτό μας - με το μέ-

Επαναλαμβανόμενο λάθος

Στον πρόσφατο πόλεμο στο Ιράκ, πολλοί Αμερικανοί Προτεστάντες υποστήριζαν πως δήθεν ο Θεός βοήθά τους Αμερικανούς να νικήσουν τους κακούς ισλαμιστές. [Δεν μπόρεσε όμως -ή μάλλον δεν θέλει- να τους προστατέψει στη συνέχεια από τους αντεπιτιθέμενους Ιρακινούς, αφού ήδη οι “μετά την λήξη του πολέμου” νεκροί Αμερικανοί έχουν ξεπεράσει εκείνους των μαχών...]. Αλλά το ίδιο λάθος της αδικαιολόγητης ανάμειξης ανθρώπων της θρησκείας -και μάλιστα της χριστιανικής- σε πολεμικές υποθέσεις επαναλαμβάνεται μόνιμα και αδιόρθωτα.

Από τα χρόνια του Βυζαντίου, με την “Υπέρμαχο στρατηγό”, που δήθεν ήταν ικανή να σώζει την Κωνσταντινούπολη από τους Άβαραους-όχι όμως και από τους Σταυροφόρους ή τους Τούρκους, μέχρι την “Αγία Σκέπη”, που δήθεν προστατεύει την Ελλάδα από την εισβολή των Ιταλών το 1940-όχι όμως και από την εισβολή των Γερμανών το 1941, το ίδιο λάθος γίνεται, δυστυχώς, από όλες τις θρησκείες και όλα τα δόγματα, και πάντα οι άνθρωποι γελοιοποιούνται χωρίς

όμως κανείς να ομολογεί το λάθος του.

Πρέπει κάποτε να σταματήσει αυτή η ανεύθυνη και πολλές φορές ανέντιμη κατάχρηση. Και λέμε κατάχρηση επειδή, αν δεν είναι τούτο παράβαση της Εντολής «Μη λάβης το όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαιώ», τι άλλο θα μπορούσε να είναι; (Έξοδ. 20/κ/7)

Το θέμα ήρθε ξανά στην επιφάνεια με τρία πρόσφατα δείγματα, στα οποία καλείται η προσοχή των αναγνωστών του «Τ».[*]

Πρώτα αναφερόμαστε σε μια «Προσευχή», γραμμένη από την Γερμανίδα Διαμαρτυρόμενη μ. Βασιλεία Σλινκ, -αλήθεια πόσοι γνωρίζουν ότι μοναχές και μοναστήρια υπάρχουν και στην εκκλησία των Διαμαρτυρομένων;- «για το μεγάλο πρόβλημα της τρομοκρατίας», η οποία κυκλοφόρησε σε φυλλάδιο τελευταία και στην Αθήνα.

Στο κείμενο αυτό η Διαμαρτυρόμενη καλόγρια παρακαλάει τον Θεό να επέμβει ενάντια στους τρομοκράτες, και π.χ. προσεύχεται:

...κατά του λαθρεμπορίου όπλων, **όχι όμως και κατά της βιομηχανίας των όπλων.**

...ώστε «να μην παρέχονται στους τρομοκράτες πληροφορίες που μπορούν να προωθήσουν τα σχέδιά τους», **όχι όμως και για την κατασκοπεία που γίνεται από κρατικές υπηρεσίες.**

...για προστασία όσων «προσπαθούν για τη σύλληψη τρομοκρατών», **όχι όμως για την τρομοκρατία των μεγάλων δυνάμεων σε βάρος των λαών.**

Είναι συνεπώς άδικη τούτη η προσευχή, επειδή δεν εύχεται για το δίκαιο και το αγαθό αλλά για το δίκαιο του ισχυρού και το αγαθό εκείνων που βρίσκονται σε θέση ισχύος. Αυτό όμως δεν είναι δικαιοσύνη και συνεπώς ο Θεός δεν ακούει τέτοιες προσευχές.

Το δεύτερο θέμα αφορά μια δημοσίευση στο περιοδικό «**Βύβλος**» (Οκτ. 2003, σελ. 9-12), όπου προβάλλεται επιστολή γραμμένη το 1940 από τον Κώστα Μεταλληνό για τους Έλληνες στρατιώτες στο μέτωπο της Αλβανίας.

Κανείς δεν ξέρει κατά πόσον ο Κ.Μ. θα ξαναέγραφε και θα υπέγραφε την ίδια επιστολή αν ζούσε σήμερα, όμως ο αντικειμενικός παρατηρητής υποχρεούται να προσέξει και να σημειώσει την ευκολία με την οποία χρησιμοποίησε σ' αυτό το κείμενο διάφορα χωρία των Αγίων Γραφών, ξεκομμένα από το συμφραζόμενο και εφαρμο-

σμένα σε εντελώς άσχετα πρόσωπα και πράγματα. Ασφαλώς, κανείς δε μπορεί να πει σοβαρά ότι η προσευχή π.χ. του βασιλιά Ασά μπορεί να εφαρμοστεί στον καθένα και ανά πάσα στιγμή, ούτε ακόμη και αν δεχτούμε ότι μάχεται «**δίκαιον Αγώνα**».

Το ζήτημα εδώ δεν είναι η γνώμη του Κ.Μ., ότι οι Έλληνες φαντάροι έγραφαν «*τις ηρωικότερες σκηνές της ελληνικής εποποιίας*». Γι' αυτό μίλησαν και έγραψαν άλλοι ειδικότεροι εκείνου και ημών.

Υπάρχει ωστόσο πρόβλημα, με τίνος την εξουσιοδότηση έπειθε τον αναγνώστη του ότι είχε «**την υψίστη τιμή και το μεγάλο ευτύχημα να είναι όργανον του Θεού**»; Με ποια προφητική ικανότητα τον διαβεβαίωνε ότι «**διαρκώς προχωρείς με σύνθημα να τον ρίξης στη θάλασσα· και θα τον ρίξης!**»; Και πώς στο τέλος της επιστολής του κατέληγε με την παραίνεση: «**Οπλισθήτε όλοι με τα λόγια αυτά ωςάν με θώρακα ατσαλένιον. Ο Θεός σάς οδηγεί για τα πεπρωμένα της μεγάλης Φυλής μας. Η Νίκη και τώρα και τελικώς θα είναι δική μας με την βοήθεια του Ζώντος Θεού**»; Από πού έπαιρνε αυτό το θάρρος;

Πέραν του γεγονότος ότι δεν είναι σωστό για έναν χριστιανό να θεωρεί καμία φυλή «**μεγάλη**» έναντι των συνανθρώπων της, είναι γνωστόν ότι ύστερα από μερικούς μόνο μήνες το μέτωπο κατέρρευσε και τα ιταλικά στρατεύματα μαζί με τα γερμανικά

«Μη λάβης το όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαίῳ· διότι δεν θέλει αθωώσει ο Κύριος τον λαμβάνοντα επί ματαίῳ το όνομα αυτού» (Έξοδ. 20/κ/7)

κατέλαβαν τη χώρα. **Τελικά η νίκη ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ**, κι ας βεβαίωνε περί του αντιθέτου ο Κ.Μ. τους παραλήπτες της επιστολής του.

Οι χιλιάδες των νεκρών της κατοχής είτε από πείνα και αντίποινα είτε στις μάχες της αντίστασης, η καταστροφή της υποδομής και της οικονομίας της χώρας, η παρεμπόδιση της μόρφωσης και της προόδου, που έφερε τόσο πίσω το λαό μας, και τόσα άλλα, οπωσδήποτε **δεν ήταν Νίκη που χάρισε σε μας ο Θεός.**

Αν το ζητούμενο ήταν κατά πόσον και με ποιο τρόπο έχει εμπλοκή ο Θεός στις υποθέσεις των λαών, αυτό συχνά μαρτυρείται στις Γραφές, όμως δεν δίδονται εξηγήσεις για το πώς και το γιατί και φυσικά δεν είμαστε εμείς που θα ορίσουμε στον Θεό τι πρέπει να κάνει και πότε να το κάνει.

Εκείνο που εξετάζεται εδώ είναι αν επιτρέπεται εμείς οι άνθρωποι να χρησιμοποιούμε και να εμπλέκουμε κατά βούληση το βιβλίο του Θεού και το Όνομα του Θεού στις γήινες υποθέσεις μας, και μάλιστα σε υποθέσεις αιματοβαμμένες. Και όπως φαίνεται από τα αποτελέσματα, ούτε μπορούμε ούτε επιτρέπεται να το κάνουμε.

Τα παραπάνω δεν γράφτηκαν για να προσβάλλουν κανέναν. Γράφτηκαν αποκλειστικά και μόνο για να προλάβουν από του να επαναληφθούν ξανά τα ίδια λάθη.

Θα το μάθουμε το μάθημα; Δύσκολο να το πιστέψει κανείς.

Ακόμη και ο προφήτης Ιερεμίας βρέθηκε κάποτε στο δίλημμα να ρωτήσει τον Θεό: **«Ω Κύριε Θεέ απατών λοιπόν ηπάτησας τον λαόν τούτον και την Ιερουσαλήμ, λέγων, Ειρήνην θέλετε έχει· ενώ η μάχαιρα έφθασεν έως της ψυχής;»** Μπορούμε άραγε να περιμένουμε κάτι καλύτερο από τους άλλους ανθρώπους; Μάλλον όχι.

Η ροπή του ανθρώπου είναι να φαντάζεται και να διεκδικεί για τον εαυτό του την καλύτερη περιποίηση, αντιμετώπιση και φροντίδα του Θεού. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν φτάσει να δεισμεύει ή συνταυτίζει τον Θεό με λαούς και έθνη δήθεν ανώτερης τάξης και υψίστων δικαιωμάτων... Αυτό όμως είναι λάθος και μάλιστα λάθος που επαναλαμβάνεται αδικαιολόγητα. **❶**

[*] Στο τρίτο παράδειγμα που αφορά τον Αμερικανό ψευδοπροφήτη Cenneth Copeland, αναφέρεται το άρθρο που ακολουθεί.

Σύγχρονοι ψευδοπροφήτες

Nov. 8, 2002, during the Washington, D. C. Victory Campaign; Brother Copeland received the following prophecy from the Lord regarding the United States, Israel, and the Body of Christ.

K. Copeland

Εί ναι η ώρα του Θεού ;

Σύμφωνα με όσα δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό «Believer's Voice of Victory» που ο ίδιος εκδίδει [δημοσιεύθηκε τον Φεβρουάριο 2003], μια δήθεν “προφητεία” έγινε από τον Αμερικανό Πεντηκοστιανό κήρυκα Kenneth Copeland, όπου ο Θεός δεσμευόταν να υπηρετήσει τους Αμερικανούς αλλά και το κράτος του Ισραήλ “με τρόπο ανεπανάληπτο”. Με μεγάλη θλίψη παρουσιάζουμε αυτό το βλάσφημο όσο και ανόητο κείμενο, για να δουν οι αναγνώστες μας ΠΩΣ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ τους ανθρώπους κάποιοι δήθεν χριστιανοί και δήθεν προφήτες, με μοναδικό σκοπό να κερδίζουν χρήματα και να ζουν πλουσιοπάροχα. Τα σχόλιά μας ακολουθούν στο τέλος. (Οι υπογραμμίσεις είναι του «Τ»).

«Αυτός είναι ο καιρός μου, λέει ο Κύριος.

»Τα πράγματα πρόκειται να πάρουν στροφή στο έθνος μας και στο έθνος του Ισραήλ. Πρόκειται να είναι μια γρήγορη στροφή. Υπάρχουν κάποια πράγματα που είναι έτοιμα να συμβούν, και εάν νομίζετε ότι αυτές οι τελευταίες εκλογές ήταν έκπληξη, περιμένετε έως ότου κάνω όσα πρόκειται να κάνω σε αυτή τη χώρα. Έχω αρχίσει ήδη, και θα το ξέρετε όταν θα το δείτε.... Ναι θα το ξέρετε ακριβώς όταν συμβεί. Είναι μια στροφή που θα πάρει το έθνος και οι άνθρωποι θα πουν, “Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να το έχουμε. Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι θα φτάναμε εδώ.”

»Ω, ναι, οι Ηνωμένες Πολιτείες πρόκειται να δουν την πιο καλή τους ώρα. Αλλά είναι κοντά,

πολύ, πολύ, πολύ κοντά. Πολύ, πολύ, πολύ κοντά, που μπορείς να το αγγίξεις. Μεγάλα πράγματα, μεγάλα πράγματα, μικρά πράγματα. Πρόκειται να το κάνουμε αυτό μαζί, λέει ο Κύριος, το Πνεύμα της Χάρης. Μερικά θαυμάσια πράγματα από τον ουρανό, θαυμάσια πράγματα πρόκειται να λάβουν χώρα πολιτικά. Επαναφέρω αυτό το έθνος πίσω στις ρίζες του. Το φέρνω πίσω στο σημείο που το άρχισα.... Θα καταλάβετε περισσότερα καθώς οι ημέρες θα περνούν. Κάνετε τους εαυτούς σας διαθέσιμους σε Μένα για να προσεύχεστε και θα σας αφήσω να είστε μέσα στα πράγματα. Θα σας αφήσω μέσα σ’ αυτό πριν συμβεί. Θα

»Το Ισραήλ ως έθνος έχχεται σε μια θέση που δεν γνώρισε ποτέ πριν. Φανερώνομαι στο έθνος του Ισραήλ. Και θα δείτε και θα καταλάβετε μερικά πολιτικά πράγματα στο πολύ εγγύς μέλλον, ιδιαίτερα τον Δεκέμβριο, αλλά έπειτα περυσσότερο τον Ιανουάριο, τον Φεβρουάριο και το πρώτο μισό του μήνα Μαρτίου του 2003.

»Ετοιμαστείτε για τη Μεγάλη Ανάσταση.

12 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003

οτιδήποτε θα μπορούσατε πιθανώς να ονειρευτείτε από μόνοι σας. Γιατί βλέπετε την ίδια σας την οικογένεια—οι αδελφοί και οι αδελφές σας και η μητέρα σας και ο μπαμπάς σας και οι παππούδες σας και άλλα μέλη του Σώματος του Χριστού—που είναι ήδη στον ουρανό, ήδη μαθαίνουν αυτά τα πράγματα και εσείς δεν πρόκειται να υστερήσετε. Θα τα διδάξω σε σας την ίδια ώρα που τα διδάσκω σε αυτούς επειδή προετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη Ανάσταση, λέει ο Κύριος.»

Στο μεταξύ από τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων μαθαίνουμε, πως όχι μόνο τίποτα το εξαιρετικό δεν έγινε τη χρονιά που πέρασε, αλλά αντίθετα ήταν από τις χειρότερες τόσο για τις ΗΠΑ όσο και για το Ισραήλ.

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

φές από τυφώνες, πυρκαγιές, και μπλακάουτ στο ηλεκτρικό δίκτυο, μέχρι το συνταρακτικότερο, που δεν ήταν άλλο από την καταστροφή του διαστημικού λεωφορείου «**Columbia**» την 1η Φεβρουαρίου 2003 που εξερράγη κατά την επιστροφή του στη γη σκοτώνοντας επτά αστροναύτες, μεταξύ των οποίων τον πρώτο Ισραηλινό αστροναύτη, Σμήναρχο Ilan Ramon. Και βέβαια ο πόλεμος στο Ιράκ που εξελίσσεται σε τεράστια ζημία των ΗΠΑ σε οικονομικές και ανθρωπιστικές παραμέτρους.

Ο λόγος του Θεού είναι ξεκάθαρος. Ας διαβάσουμε τι λέει σχετικά με τις «ανεκπλήρωτες προφητείες»: «**Ο προφήτης όμως όστις ασεβήση και λαλήση εν τω ονόματί μου λόγον τον οποίον εγώ δεν προσέταξα εις αυτόν να λαλήση, ή όστις λαλήση εν τω ονόματι άλλων θεών, ο προφήτης εκείνος θέλει θανατωθή. Και εάν είπης εν τη καρδιά σου, Πώς θέλομεν γνωρίσει τον λόγον, τον οποίον ο Κύριος δεν ελάλησεν; Όταν τις προφήτης λαλήση εν τω ονόματι του Κυρίου και ο λόγος δεν γείνη ουδέ συμβή, ούτος είναι ο λόγος τον οποίον ο Κύριος δεν ελάλησεν· ελάλησεν αυτόν ο προφήτης εν υπερηφ**

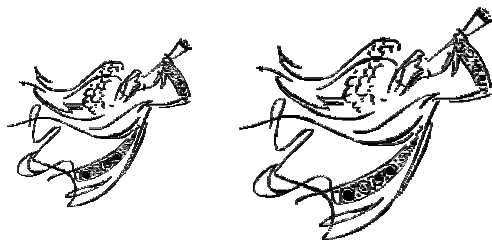
νία· δεν θέλετε φοβηθή απ' αυτού» (Δευτ. 18/1η/20-22).

Πριν από μερικούς μόνο μήνες, όταν γράψαμε για την άλλη απατεώνισσα, την **Merilyn Hickey** –δυστυχώς, όπως μαθαίνουμε, κάποιοι φροντίζουν για να εκδοθούν βιβλία της και στα ελληνικά– μια αναγνώστρια διαμαρτυρήθηκε: «Πώς είναι δυνατόν να εκφράζεστε έτσι για ανθρώπους που κηρύττουν το ευαγγέλιο». Ο λόγος του Θεού και τα γεγονότα λοιπόν απαντούν και σ' εκείνη και σε κάθε άλλον που μπορεί να έχει παρόμοια απορία. Δεν φτάνει αγαπητοί μας κάποιοι να λαλούν «**εν τω ονόματι του Κυρίου**», διότι είναι πολύ πιθανόν να «**ελάλησεν αυτόν ο προφήτης εν υπερηφανία**».

Απέναντι σε τέτοιους **απατεώνες-ψευδοπροφήτες** τι πρέπει να κάνουν οι πιστοί του Χριστού;

Υπενθυμίζουμε μόνο τον αποστολικό λόγο: «**Σας παραγγέλλομεν δε, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να απομακρύνεσθε από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και ουχί κατά την παράδοσιν, την οποίαν παρέλαβε παρ' ημών**» (Β' Θεσ. 3/γ/6). **Π**

«εν ανθρώποις ευδοκίας...»

Ειρήνη – Καρπός Δικαιοσύνης

Ενα από τα σημεία που θυμούνται οι σκεπτικιστές κάθε χρόνο τέτοια εποχή, στην προσπάθειά τους να πλήξουν την αξιοπιστία των Αγίων Γραφών, είναι και η ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. Αγνοώντας τον Χριστό όλο το υπόλοιπο έτος, ξαφνικά επαναλαμβάνουν το ίδιο χιλιοεπωμένο 'επιχείρημα' ρωτώντας, «**Πού είναι η ειρήνη για την οποία μίλησαν οι άγγελοι τη νύχτα της Γέννησης;**» Χαίρονται οι δύστυχοι για την απουσία ειρήνης «**επί γης**», και μεγαλαυχούν επειδή τάχα 'δεν επαληθεύτηκε' το αγγελικό μήνυμα... Τι μεγάλος παραλογισμός!

Η Βίβλος είναι μοναδική, εκτός των άλλων, και εκ του γεγονότος ότι αποτελεί ενιαίο πνευματικό κεφάλαιο, σύνολο από το οποίο όχι μόνο δε μπορείς να αφαιρείς και να προσθέτεις, μα ούτε και να απομονώνεις κάποια χωρία ή φράσεις για να τα αντιμετωπίζεις ξεκομμένα από το συμφραζόμενο τους.

Αλλά ας κάνουμε το χατίρι των φίλων σκεπτικιστών και ας προσεγγίσουμε για λίγο τον αγγελικό ύμνο της Γέννησης για να δούμε πώς ακριβώς έχουν τα πράγματα.

Εκείνη τη νύχτα (ΠΟΥ ΒΕΒΑΙΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ Η 25Η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ), τότε που ο Υιός του Θεού «**έγεινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών**» μέσω της παρθένου Μαρίας (Ιωάν. 1/α/14), στους βοσκούς της Βηθλεέμ «**εφάνη πλήθος στρατιάς ουρανού υμνούντων τον Θεόν και λεγόντων· 'Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, ε ν**

ανθρώποις ευδοκία'» (Λουκ. 2/β/13-14).

Εντούτοις, ακολουθώντας τη μαρτυρία των αρχαιότερων χειρογράφων και των κανόνων της κριτικής των κειμένων, το κριτικό κείμενο κλείνει τον ύμνο με τις λέξεις «**εν ανθρώποις ευδοκίας**». Σύμφωνα με την τελευταία εκδοχή, η ειρήνη δεν είναι γενικό δώρημα σε όλους τους ανθρώπους αλλά μόνο σε «**ανθρώπους ευδοκίας**», εκείνους δηλαδή στους οποίους εκδηλώνεται η 'καλή θέληση' του Θεού (ευδοκία) ή εκείνους που οι ίδιοι είναι άτομα 'καλής θελήσεως' (ευδοκίας).

Βεβαίως, όπως και αν διαβάσουμε το εν λόγω χωρίο, δεν ανατρέπεται η κεντρική ιδέα, ότι δηλαδή ο Θεός είναι άξιος κάθε δοξολογίας και ότι η ειρήνη είναι αγαθό πολύτιμο. Παραμένει ωστόσο το ερώτημα: **Είναι η ειρήνη για όλους τους ανθρώπους και ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ;**

ΕΙΝΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ;

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να λεχθεί ότι είναι εντελώς ξένα από το πνεύμα της Βίβλου η άποψη του Αριστοτέλη ότι «*Κάνουμε πόλεμο για να ζήσουμε ειρηνικά*»^[1] και το εξ αυτής δόγμα των Ρωμαίων στρατηγών, «*Αν θέλεις ειρήνη, να προετοιμάζεσαι για πόλεμο*»^[2].

Στον τρόπο σκέψης του κάτοικου της Μέσης Ανατολής, η έννοια της ειρήνης είναι πολύ διαφορετική από την ελληνιστική

μαϊκή. Η **ειρήνη** (εβραϊκά *shalom*) είναι λέξη πολύ πιο πλούσια σε νοήματα από ό,τι στις δυτικές γλώσσες. Προέρχεται από μια ρίζα που σημαίνει να είναι κάποιος ανέπαφος, πλήρης, αποκατεστημένος, ολοκληρωμένος.

Όπως αναφέρει το «**Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας**», «η βιβλική ειρήνη δε δηλώνει μόνο τη 'σύμβαση' η οποία εξασφαλίζει μια ήσυχη ζωή, ούτε απλώς τον 'καιρό της ειρήνης', σε αντίθεση με τον 'καιρό του πολέμου' (Εκκλ. 3/γ/8, Αποκ. 6/ς/4). Δηλώνει την ευμάρεια της καθημερινής υπάρξεως, την κατάσταση του ανθρώπου που ζει σε αρμονία με τη φύση, με τον εαυτό του, με τον Θεό. Πιο συγκεκριμένα είναι ευλογία, ανάπαυση, δόξα, πλούτος, σωτηρία, ζωή.»^[3] Με μια πλατύτερη έννοια, η ειρήνη περιέχει επίσης την έννοια της ασφάλειας και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Ο Σπινόζα έγραψε: «*Ειρήνη δεν είναι η απουσία του πολέμου· είναι αρετή, κατάσταση του νου, διάθεση για καλοσύνη, εμπιστοσύνη και δικαιοσύνη*».

Ακόμη και σήμερα ο Εβραίος όταν θέλει να ρωτήσει κάποιον πώς είναι στην υγεία του, τον ρωτά αν έχει «ειρήνη» κι αντί για «Καλημέρα», εύχεται «*Σαλώμ*», δηλαδή μια ειρήνη που περιέχει όλα τα καλά. Με βάση τα παραπάνω ο Ιωσήφ ρώτησε τους αδελφούς του, «**περί της υγιείας αυτών**» (Γεν. 43/μγ/27), και ο αναστημένος Χριστός χαιρέτισε τους μαθητές Του με το «**Ειρήνη υμίν**» (Λουκ. 24/κδ/36).

ΠΡΩΤΑ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Η Βίβλος διδάσκει με κάθε έμφαση ότι η ειρήνη είναι επακόλουθο της δικαιοσύνης. Ένα πρόσωπο που χάνεται στο βάθος της αρχαιότητας, μπορεί να μας βοηθήσει να εννοήσουμε καλύτερα το θέμα μας με το όνομά του, κι αυτός είναι ο **Μελχισεδέκ**, για τον οποίο γίνεται λόγος αρχικά στη Γένεση (14/ιδ/18). Το όνομα αυτού του ανθρώπου αναλύει ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους ως εξής: «**πρώτον μεν ερμηνεύεται βασιλεύς δικαιοσύνης, έπειτα δε βασιλεύς Σαλήμ, το οποίον είναι βασιλεύς ειρήνης**» (Εβρ. 7/ζ/2). [Στα εβραϊκά οι αντίστοιχες λέξεις είναι: *μέλεχ*=βασιλιάς, *τσέδεκ*=δικαιοσύνη, *σαλώμ*=ειρήνη.] Είναι άραγε τυχαία αυτή η σειρά; Κάθε άλλο. Η ίδια σειρά υπάρχει και στους Μακαρισμούς του Κυρίου, (Ματθ. 5/ε/3-11), όπου πρώτα αναφέρεται το «**μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην**» και ύστερα το «**μακάριοι οι ειρηνοποιοί**». Δεν μπορείς να είσαι ή να γίνεις ειρηνοποιός αν πρώτα δεν έχεις δίψα, επιθυμία, ενδιαφέρον, φροντίδα για δικαιοσύνη.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

«**Πόθεν προέρχονται πόλεμοι και μάχαι μεταξύ σας;**» ρωτάει ο Ιάκωβος (4/δ/1), για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι φονεύουν, φθονούν, μάχονται και πολεμούν, δουλεύοντας στις η-

δονές τους. Ακόμη και όταν δεν είναι εμφανές, κύριο αίτιο είναι η ΑΔΙΚΙΑ. Δεν υπάρχει πόλεμος όταν εφαρμόζεται δικαιοσύνη στις σχέσεις των ανθρώπων, καθένας έχει το δικό του και δεν προσπαθεί να αφαιρέσει κάτι που ανήκει στον άλλο, καθένας έχει την αξία του και κανείς δεν τον μειώνει, καθένας είναι στον τόπο του και κανείς δεν προσπαθεί να τον βγάλει από εκεί. Για να υπάρχει ειρήνη, λοιπόν, πρέπει να αφαιρεθούν οι αδικίες.

Η πρώτη και μεγαλύτερη έχθρα στην ιστορία είναι η αμαρτία, πηγή της οποίας ήταν η αδικία που έγινε εκ μέρους των ανθρώπων σε βάρος του Θεού, του οποίου την αγαθότητα αμφισβήτησαν, και η παράβαση της εντολής σχετικά με τον απαγορευμένο καρπό, μέσω της οποίας ήρθαν στη ζωή μας όλα τα κακά.

Συζητώντας το ζήτημα ο Παύλος καταλήγει στο συμπέρασμα ότι **«το φρόνημα της σαρκός είναι θάνατος, το δε φρόνημα του πνεύματος ζωή και ειρήνη· διότι το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεόν»** (Ρωμ. 8/η/6-8). Χρησιμοποιεί τις λέξεις **θάνατος, ζωή και ειρήνη, έχθρα**, σε μια αλληλουχία που θα μπορούσε να αναπτυχθεί ως εξής: (1) Ο άνθρωπος παραβιάζει το νόμο του Θεού (ανομία). (2) Αυτό δημιουργεί έχθρα με τον Θεό (αμαρτία). (3) Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος (ποινή). (4) Το έργο του Θεού είναι συμφιλιωτικό και θεραπευτικό (ζωή και ειρήνη).

Ούτε ο Θεός ούτε ο άνθρωπος μπορούσαν να επιλύσουν αυτό το πρόβλημα όσο υπήρχε η αμαρτία. Και αφού ο άνθρωπος, που είχε πουλήσει τον εαυτό του στην αμαρτία (Ρωμ. 7/ζ/14), δεν είχε άλλη δυνατότητα παρά να αμαρτάνει, ανέλαβε να δώσει την λύση ο Θεός, στέλνοντας στον κόσμο τον Υιό Του **«και δι' αυτού να συνδιαλλάξη τα πάντα προς εαυτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυ-**

ρού αυτού, δι' αυτού, είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς» (Κολ. 1/α/20) ή, όπως θα γράψει ο Παύλος στην Επιστολή προς Ρωμαίους, **«το αδύνατον εις τον νόμον, καθότι ήτο ανίσχυρος διά της σαρκός, ο Θεός πέμψας τον εαυτού Υιόν με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί»** (8/η/3).

Στην Επιστολή προς Εφεσίους εξηγεί ότι η συμφιλίωση αυτή έγινε όχι μόνο για τους Ιουδαίους αλλά για όλο το ανθρώπινο γένος. **«Διότι αυτός είναι η ειρήνη ημών, όστις έκαμε τα δύο εν και έλυσε το μεσότοιχον του φραγμού, καταργήσας την έχθραν εν τη σαρκί αυτού, τον νόμον των εντολών των εν τοις διατάγμασι, διά να κτίση εις εαυτόν τους δύο εις ένα νέον άνθρωπον, φέρων ειρήνην, και να συνδιαλλάξη αμφοτέρους εις εν σώμα προς τον Θεόν διά του σταυρού, θανατώσας δι' αυτού την έχθραν. Και ελθών εκήρυξεν ευαγγέλιον ειρήνης εις εσάς τους μακράν και εις τους πλησίον, διότι δι' αυτού έχομεν αμφοτέροι την είσοδον προς τον Πατέρα δι' ενός Πνεύματος»** (2/β/13-18).

Η έχθρα με τον Θεό προκαλείται από την παράβαση των θείων εντολών (Νόμου) και η ειρήνη επέρχεται ως αποτέλεσμα της κατάργησης αυτής της έχθρας **ΕΝ ΤΗ ΣΑΡΚΙ ΑΥΤΟΥ**. Αν ο Χριστός δεν υφίστατο την ποινή της αμαρτίας, αν δεν πρόσφερε **«την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών»** (Ματθ. 20/κ/28), θα ήμασταν ακόμη μέσα στις αμαρτίες μας. Μέσω όμως της θυσίας Του ως Αμνού του Θεού, ο Κύριος Ιησούς **«διήλλαξε [συμφιλίωσε] προς εαυτόν διά του σώματος της σαρκός αυτού διά του θανάτου, διά να σας παραστήση ενώπιον αυτού αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους»** (Κολ. 1/α/21-22).

«ΑΡΧΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Τις μέρες των Χριστουγέννων πολλοί θυμούνται ότι ο Μεσσίας «θέλει καλεσθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Ἀρχων ειρήνης» (Ησ. 9/θ/6). Αλλά πόσοι θα θυμηθούν επίσης, –όπως εξηγείται στο αμέσως επόμενο χωρίο–, ότι αυτό θα το επιτύχει ο Χριστός χρησιμοποιώντας την δικαιοσύνη; Διότι η προφητεία συνεχίζει: «Εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς ειρήνης δεν θέλει εἶσθαι τέλος, ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, διὰ τὴν διατάξιν αὐτὴν καὶ τὴν στερεώσιν αὐτὴν ἐν κρίσει καὶ δικαιοσύνῃ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως αἰῶνος». Με άλλα λόγια η βασιλεία του Θεού θα είναι θεμελιωμένη όχι πάνω σε οποιοδήποτε άλλο θεμέλιο αλλά «ἐν κρίσει καὶ δικαιοσύνῃ».

Η ίδια αλήθεια μαρτυρείται συχνά στους Ψαλμούς: «Αὐτός θέλει κρίνει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ· θέλει κρίνει τοὺς λαοὺς ἐν εὐθύτητι» (9/θ/8, πρβλ. 96/ζς/12-13, 98/ζη/9), ο δε απόστολος

Παῦλος διακήρυξε ενώπιον των Αθηναίων, ότι ο Θεός «προσδιώρισεν ἡμέραν ἐν ἣ ῥήκει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον διώρισεν, καὶ ἔδωκεν εἰς πάντας βεβαίωσιν περὶ τούτου, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. 17/ιζ/31).

Εμείς τι ἀποψη ἔχουμε γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Τὴν περιμένουμε σαν ἓνα κόσμος “παρὰδεισένιο καὶ εἰρηνικό”; Ὅμως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μιλάει γιὰ ἓνα κόσμος ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι βρώσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», γράφει ὁ Παῦλος (Ρωμ. 14/ιδ/17) καὶ ὁ Πέτρος θὰ συμπληρώσει «Κατὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ νέου οὐρανοῦ καὶ νέαν γῆν προσμένοντες, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β΄ Πέτρ. 3/γ/13). Ἀμήν!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Αριστοτέλους, «Νικομάχεια Ηθικά».

[2] Flavius Vegetius Renatus, Military Institutions of the Romans.

[3] Λεξικό Βιβλικῆς Θεολογίας, Ἑκδ. «Βιβλικό Κέντρο Ἄρτος Ζωῆς», Ἀθήνα 1980, σελ. 323.

Ειρήνη ...και μεταξύ ανθρώπων

Οσα προαναφέρθηκαν, βέβαια, αφορούν τὴν εἰρήνευσή μας με τὸν Θεό. Τί γίνεται ὅμως ὅταν ἡ διαμάχη εἶναι με τοὺς συνανθρώπους μας, καὶ μάλιστα με συγχριστιανούς; Καὶ πάλι ἀπαιτεῖται νὰ λειτουργήσῃ ἡ ἴδια ἀρχὴ τῆς ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ καὶ τῆς ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ.

Σαν ἀξίωμα μαθηματικό καὶ ὡς ἀναλλοίωτος φυσικός νόμος, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχαίου προφήτη διακηρύττει: «**Τὸ ἔργον**

τῆς δικαιοσύνης θέλει εἶσθαι εἰρήνη· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια εἰς τὸν αἰῶνα» (Ησ. 32/λβ/17).

Δε μπορεῖς νὰ εξασφαλίσῃς εἰρήνην ἀν προηγούμενα δὲν ΕΞΑΛΕΙΨΕΙΣ τὶς αἰτίες ποὺ τὴν ἔχουν διαταράξει. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ αἰτία διατάραξης τῆς εἰρήνης ἀνάμεσα στὸν Θεό καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἦταν ἡ ΑΔΙΚΙΑ/ΑΜΑΡΤΙΑ, τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ μετὰ τῶν

ανθρώπων. Πού έχουμε αδικήσει τον πλησίον μας; Εκεί πρέπει να επιστρέψουμε για να τακτοποιήσουμε την αδικία.

Η ευθύνη για τούτο δεν είναι στον άλλο αλλά πρώτιστα αφορά εμάς. **«Εις μηδένα μη ανταποδίδετε κακόν αντί κακού· προνοείτε τα καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων· ει δυνατόν, όσον το αφ' υμών ειρηνεύετε μετά πάντων ανθρώπων»** θα γράψει ο Παύλος (Ρωμ. 12/ιβ/17-18).

Βέβαια, υπάρχουν και κάποιες περιπτώσεις που ο άλλος ίσως δεν θα θελήσει να ειρηνεύσει μαζί σου, σίγουρα όμως δεν θα το κάνει ποτέ όσο εσύ δεν είσαι πρόθυμος να αναγνωρίσεις το λάθος σου εκεί που τον αδικήσες.

Στην Επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε: **«Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον, παρτηρούντες μήπως υστερήταί τις από της χάριτος του Θεού, μήπως ρίζα τις πικρίας αναφύουσα φέρη ενόχλησιν και διά ταύτης μianθώσι πολλοί»** (Εβρ. 12/ιβ/14-15).

Ποιο είναι το μήνυμα αυτής της περικοπής; Όλοι θα ήθελαν ειρήνη «μετά πάντων» αλλά γιατί δεν υπάρχει; Προφανώς επειδή δεν προσέχουμε τα υπόλοιπα λόγια! Αμελούμε δηλαδή τον αγιασμό, δεν προσέχουμε μήπως υπάρχει ρίζα πικρίας ή ενόχληση και μόλυνση. Γι' αυτό εκείνο το **ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΡΗΝΗΝ** πρέπει πάντα να ακολουθείται από το **ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΝΤΕΣ...** Αν είσαι αδιάφορος για τους γύρω σου, για την κατάστασή τους, για το άδικο που μπορεί να έχει παρεισφρύσει, για την πικρία που μπορεί ν' αναπτύχθηκε και περιμένεις να έρθει αυτόματα η ειρήνη, το λιγότερο είσαι άνθρωπος ανόητος.

Ο Ινδός πρωθυπουργός Νεχρού είπε κάποτε: **«Διαρκής ειρήνη μπορεί να έρθει μόνο σε ειρηνικούς ανθρώπους»**, επαληθεύοντας με την ανθρώπινη σοφία τον χριστουγεννιάτικο ύμνο των αγγέλων.

Η Βίβλος θα το πει με το δικό της τρόπο: **«Ειρήνη δεν είναι εις τους ασεβείς»** (Ησ. 48/μη/22, 57/νζ/21). Αντίθετα, όμως, για τους πράους ανθρώπους προφητεύεται ότι αυτοί **«θέλουσι κληρονομήσει την γην· και θέλουσι κατατρυφά εν πολλή ειρήνη»** (Ψαλμ. 37/λζ/11).

Κάποιοι όμως, –δυστυχώς ανάμεσά τους και πιστοί–, νομίζουν ότι μπορούν να έχουν ειρηνικές σχέσεις με τους συνανθρώπους, ακόμη και με αδελφούς, χωρίς να φροντίζουν να είναι ΔΙΚΑΙΟΙ. Το ίδιο νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν απέναντι στον ίδιο τον Θεό, τον νόμο του Οποίου περιφρονούν ή αμελούν να εφαρμόζουν.

Ο Παύλος πρότρεπε τον Τιμόθεο όχι μόνο να αποφεύγει τις νεανικές [νεωτερικές] επιθυμίες, αλλά επίσης να επιδιώκει **«την δικαιοσύνην, την πίστιν, την αγάπην, την ειρήνην μετά των επικαλουμένων τον Κύριον εκ καθαράς καρδιάς»** (Β' Τιμ. 2/β/22). Πρώτα η δικαιοσύνη, η πίστη και η αγάπη, και στο τέλος η ειρήνη, ως επακόλουθο και επιστέγασμα εκείνων.

Επίσης ο απόστολος Πέτρος θα γράψει: **«Όστις θέλει να αγαπά την ζωήν και ίδη ημέρας αγαθάς ας παύση την γλώσσαν αυτού από κακού και τα χείλη αυτού από του να λαλώσι δόλον, ας εκκλίνη από κακού και ας πράξη αγαθόν, ας ζητήση ειρήνην και ας ακολουθήση αυτήν»** (Α' Πέτρ. 3/γ/10-11).

Αν πρώτα ξεφύγουμε από το κακό και πράξουμε το καλό, στη συνέχεια θα βρούμε και την ειρήνη με τους γύρω μας. Είναι στο χέρι μας. Ας το πράξουμε λοιπόν!

Τι “πιστεύουν” οι Έλληνες;

Αποσπάσματα από άρθρο λειτουργού της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, όπου καταγράφονται τα συμπεράσματά του από επαφές που είχε με Ορθόδοξους και Ρωμαιοκαθολικούς νέους ενόψει του μικτού γάμου τους. Επελέγησαν τα τμήματα που απαντούν στο ερώτημα του τίτλου μας και υπογραμμίστηκαν τα πιο ενδιαφέροντα σημεία.[*]

Τι εννοούν οι Έλληνες και ιδιαίτερα οι ορθόδοξοι Έλληνες όταν λένε «πιστεύω», είναι ένα μεγάλο ερώτημα με δύσκολη απάντηση.

Δεν έχω συναντήσει κανέναν Έλληνα που να πει ότι είναι άθεος, πράγμα που δεν είναι σπάνιο με τους ξένους. Στον τόπο μας όλοι πιστεύουν.

Η δήλωση «πιστεύω» σημαίνει δεν είμαι αντίθετος στη θρησκεία, δεν την απορρίπτω, επικαλούμαι ορισμένες φορές το Θεό, κάνω το σταυρό μου, θα πω κάποιες προσευχές, αν βρεθώ σε εκκλησία ή θα ανάψω ένα κερί. Αντιλαμβάνομαι σιγά σιγά όλο και καλύτερα ότι η πίστη για τον μέσο Έλληνα ορθόδοξο και, από μίμηση σήμερα, όλο περισσότερο και για τον καθολικό, είναι κάτι αντίστοιχο του πατριωτισμού. Όπως είναι καλό να αγαπάς την πατρίδα σου, γιατί είσαι μέρος του δικού σου κόσμου και της δικής σου παράδοσης, είναι καλό να σέβεσαι τη θρησκεία, γιατί αποτελεί μέρος του πολιτιστικού μας πλούτου. Επίσης είναι ένα στήριγμα σε αντίξοες περιστάσεις, όταν χρειάζεται να επικαλεστούμε το Θεό για κάποια βοήθεια έστω κι αν η αποτελεσματικότητα παραμένει άγνωστη. Σπανιότερα, σε περιστάσεις δύσκολες, αρρώστιας ή πόνου ή πένθους υπάρχει μια πιο βαθιά και

επίμονη επίκληση του Θεού ή μια αναζήτηση της παρουσίας του μέσα στη ζωή μας. Όχι σπάνια, η θρησκευτικότητα αυτή εκδηλώνεται κυρίως με ευλάβειες προς τον άγιο Εφραίμ, την Παναγία της Τήνου, τον τάδε άγιο ή αγία, με τη χάρη και τα θαύματά του.

Θυμάμαι μια χαρακτηριστική συνομιλία με κάποια κοπέλα. Προσπαθούσα να τη ρωτήσω τι σημαίνει για αυτήν η πίστη στο Θεό. Τη ρώτησα αν αντιμετώπισε ποτέ διλήμματα σχετικά με την πίστη, αν σε κάποια γεγονότα που έζησε πήρε κάποια απόφαση υπέρ της πίστης στο Θεό στη ζωή της. Μου απάντησε: «δεν σας καταλαβαίνω, δεν έχω ξανακούσει για την πίστη σα δίλημμα». Της απαντάω: «δεν το έχετε ακούσει γιατί δεν έχετε μεγάλη σχέση με την ορθόδοξη Εκκλησία». Μου λέει: «κάνετε λάθος. Έχω πανεπιστημιακή μόρφωση, είμαι κοντά στα τριάντα, όλη η οικογένειά μου και εγώ είμαστε κοντά στην Εκκλησία, δεν είμαστε άσχετοι, αλλά για την πίστη σαν δίλημμα και σαν απόφαση πρώτη φορά ακούω».

Μια πίστη όμως σαν πολιτιστικό κληροδότημα, που αγνοεί την απόφαση και το δίλημμα, είναι έξω από το σύγχρονο πολιτισμό, την νοοτροπία αλλά και τις ανάγκες του σύγχρονου ανθρώπου. Δεν είναι νοητό ένας νέος άνθρωπος να πιστεύει σήμερα α-

προβλημάτιστα. Αλλά ακόμη πιο βασικά, η πίστη σαν αποδοχή της πολιτιστικής κληρονομιάς ή σαν μέσον για τη στήριξη της κοινωνίας και του έθνους είναι ακόμη πίστη;

Στο θέμα αυτό προκύπτει μείζον πρόβλημα. Αυτό που οι μελλόνυμφοι συνήθως εννοούν λέγοντας «πιστεύω» είναι έξω από τη βιβλική και εβραιοχριστιανική παράδοση. Η βιβλική πίστη, έτσι όπως μπορούμε να τη δούμε για παράδειγμα στον Αβραάμ, τον πατέρα των πιστών, είναι πριν απ' όλα Διαθήκη και Συνθήκη. Μια προσωπική δηλαδή δέσμευση και υπόσχεση αφοσίωσης του πιστού προς το Θεό του και του Θεού προς τον πιστό του. Είναι αναχώρηση, μετάνοια και μεταστροφή, από το δρόμο το δικό μου στο δρόμο του Θεού, από τους τρόπους τους δικούς μου στους τρόπους που ο Θεός μου αποκαλύπτει και μου διδάσκει. Είναι επίσης θεμέλιο και κορυφή κάθε άλλης αξίας. Στη θυσία του Ισαάκ, ο Θεός ρωτάει τον Αβραάμ, «Τι είναι για σένα πιο σημαντικό, ο μοναχογιός σου ή εγώ;». «Εσύ» απαντά ο Αβραάμ. Στην πίστη του Αβραάμ και των άλλων μετά από αυτόν, ο Θεός δεν χρησιμεύει σε κάτι άλλο. Ο Αβραάμ αγαπά τον Θεό γι' Αυτόν τον ίδιο. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό του μονοθεϊσμού. Ο Θεός στηρίζει και σώζει κάθε άλλο αγαθό, αλλά δεν είναι το μέσον για να εξασφαλίσω τα συμφέροντά μου, την υγεία μου, το καλό της πόλης ή την ασφάλεια της πατρίδας. Η ελληνορωμαϊκή θεία λατρεία αποβλέπει στην προστασία του κράτους και της πόλης. Αυτό είναι το τελικό ζητούμενο. Η βιβλική πίστη αποβλέπει στον ίδιο το Θεό ως το υπέρτατο αγαθό για τον άνθρωπο.

Όταν πιστεύω στο Θεό και συγχρόνως πιστεύω γιατί είναι καλό να τιμάμε τις παραδόσεις της πατρίδας μας, και επίσης γιατί χωρίς Θεό η κοινωνία δεν στέκει, ούτε έχει μέλλον και όλα αυτά πάνε μαζί, είναι αδιαχώριστα και ομοούσια, τότε υπάρχει πρόβλημα. Δεν μπορεί λοιπόν να μην μας απα-

σχολήσει σε βάθος το ερώτημα τι είδους πίστη και τι είδους θρησκευτικότητα εκφράζουν οι άνθρωποι που λέγονται χριστιανοί. Τι είδους πίστη η Εκκλησία μεταδίδει στο σύγχρονο άνθρωπο και στις νεότερες γενιές.

Αυτό που είναι εμφανές είναι η παταγώδης αποτυχία της χριστιανικής παιδείας και διαπαιδαγώγησης. Στους πιο πολλούς ορθόδοξους δεν υπάρχει ιδιαίτερη χριστιανική διαπαιδαγώγηση. Αυτοί που ακολούθησαν κάποια κατήχηση είναι ελάχιστοι. Δεν συνάντησα κανέναν που να αναφερθεί στα θρησκευτικά του σχολείου σαν κάτι που να τον έβαλε στο δρόμο της πίστης. Οι καθολικοί σταμάτησαν στην κατήχηση των δέκα ετών. Έκαναν την πρώτη κοινωνία και το χρίσμα και μετά τέλος. Ορισμένοι συνέχισαν και σε κάποιες ομάδες εφήβων. Αυτοί που συνέχισαν να είναι στελέχη στην Εκκλησία είναι μεμονωμένες περιπτώσεις. Υπάρχει ρήξη στη συνέχεια της μετάδοσης αξιών και νοήματος από γενιά σε γενιά. Φοβάμαι ότι τρέφουμε πολλές αυταπάτες σχετικά με κατηχητικό έργο της Εκκλησίας. (...)

Η θρησκευτική πρακτική είναι γενικά ισχνή και περιστασιακή. Πλην όμως δίνουν σημασία στο θρησκευτικό συναίσθημα που έχουν και το ταυτίζουν με την πίστη. Επιμένω στο ερώτημα «πέρα από τη δική σας γνώμη, κατά τη γνώμη της Εκκλησίας σας, πώς νομίζετε ότι αυτή κρίνει τη θρησκευτικότητα σας;» Αυτό οδηγεί στη σκέψη ότι «με τα κριτήρια της Εκκλησίας μου δεν είμαι και τόσο εν τάξει». Στην αυθόρμητη νοοτροπία των νέων ανθρώπων οι κανόνες της Εκκλησίας δεν τους αφορούν και δεν της αναγνωρίζουν το δικαίωμα να απαιτήσει από αυτούς μια συγκεκριμένη πίστη ή μια συγκεκριμένη συμπεριφορά. Αυτή η στάση είναι πιο έντονη στους ορθόδοξους, οι οποίοι πιο ελεύθερα παίρνουν από την Εκκλησία αυτό που τους ενδιαφέρει και αφήνουν ό,τι δεν τους αρέσει. Παραδοσιακά, όταν οι καθολικοί έλεγαν ότι πιστεύουν, εν-

νοούσαν ότι ανήκαν στην Εκκλησία, συμμετείχαν στην πίστη της, στις θέσεις της, στη λατρεία της. Αυτό σήμερα φθίνει. (...)

Μια συχνή διαπίστωση είναι ότι οι ορθόδοξοι έχουν εξαιρετικά αρνητική γνώμη για την Εκκλησία τους. Ιεροσύνη ως επάγγελμα, φιλοχρηματία, αδιαφορία για τον κόσμο, αναζήτηση κοινωνικών πρωτοκαθεδριών, προσκόλληση σε κοσμικά και πολιτικά συμφέροντα είναι όσα συνήθως της προσάπτουν. Θεωρούν τους ιερείς τους δυσπρόσιτους και απόμακρους. Οι καθολικοί είναι σαφώς λιγότερο αρνητικοί. Έχουν μεγαλύτερη οικειότητα με την Εκκλησία τους. Συνήθως αναγνωρίζουν την κοινωνική προσφορά της, αν και, όπως διαπιστώνω, έχουν ελλιπέστατη εικόνα της καθολικής Εκκλησίας στο σύνολό της.

Σχετικά με τη Βίβλο, οι γνώσεις είναι το πολύ εγκυκλοπαιδικές. Έχω πάρει αναρίθμητες φορές ως παράδειγμα τη θεραπεία του λεπρού που ο Ιησούς αγγίζει (Μτ 8) για να δείξω πώς το Ευαγγέλιο μάς φωτίζει και μας διδάσκει, να εξηγήσω ότι πρέπει να καταλάβουμε και να νιώσουμε τα πρόσωπα και τη συμπεριφορά τους: ο λεπρός με φόβο, τόλμη και πίστη πλησιάζει τον Ιησού μέσα σε κόσμο και του λέει με όλο το βάρος της κατάστασης του: «αν θέλεις μπορείς να με καθαρίσεις». Μετά, μεταφέρουμε το ερώτημα σε μας: εγώ έχω ποτέ μιλήσει έτσι στο Θεό; Θα μπορούσα να πω τέτοια λόγια; Μου αποκαλύπτουν μια άγνωστη σε μένα στάση; Ο Ιησούς αγγίζει το λεπρό και του μιλά. Με έχει αγγίξει κατά κάποιο τρόπο ο Χριστός; Θα ήθελα να με αγγίξει; Θα το δεχόμουν; Του το ζητάω;

Πολλές φορές έχω εντυπωσιαστεί από την ευαισθησία και την ανάπτυξη που δίνουν ορισμένοι σε τέτοια ερεθίσματα. Βλέπουν την ουσία της μαρτυρίας και ξεδιπλώ-

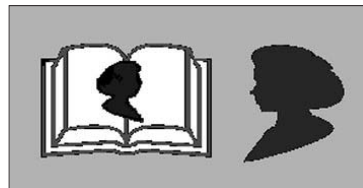
νουν αυτήν την αλήθεια βλέποντας πολλές πτυχές. Είναι ορισμένοι που θα μπορούσαν να εξελιχθούν με άλματα στο δρόμο της πίστης. Αλλά για τους περισσότερους είναι η πρώτη φορά που κάνουν μια συζήτηση για το Θεό και την πίστη με βάση το Ευαγγέλιο. Τι δυνατότητες και ευκαιρίες τους προσφέρθηκαν γι' αυτό; Σε ορισμένους προσφέρθηκαν και τις αγνόησαν, στους περισσότερους δεν προσφέρθηκαν ποτέ.

Η εξομολόγηση είναι μια καλή ευκαιρία να μιλήσουμε για την μετάνοια και τη συγγνώμη σε ανθρώπινο και θρησκευτικό επίπεδο. Για πολλούς ορθοδόξους, η εξομολόγηση είναι κάτι για το οποίο έχουν ακουστά, για τη συντριπτική πλειονότητα των καθολικών μια παιδική ανάμνηση.

Η προσευχή, κατά τους ίδιους, δεν θέτει πρόβλημα. Απευθύνονται εύκολα στο Θεό. Ιδίως οι γυναίκες. Το περιεχόμενο όμως είναι ένα άλλο ερώτημα. Συνήθως πρόκειται για δεήσεις και απλά αιτήματα. Έντονα σε καταστάσεις οδυνηρές. Η απογοήτευση από ένα Θεό που δεν εισακούει δεν είναι σπάνια.

Δεν είναι εύκολη η επικοινωνία. Συχνά ορισμένοι μένουν επιφυλακτικοί, ακούνε χωρίς να συμβάλλουν πραγματικά σε συζήτηση. Άλλοι έχουν αρνητική αίσθηση για την Εκκλησία και προφανώς δεν έχουν διάθεση να την αλλάξουν. Ορισμένοι αποφεύγουν ευγενικά κάθε συζήτηση. Ό,τι κι αν πω, «ναι συμφωνώ» είναι η απάντηση. Κι αν προσπαθώ να διορθώσω πράγματα που μόλις είπαν, «ναι συμφωνώ» παραμένει η απάντηση. Και από συμφωνία σε συμφωνία ο συνομιλητής μένει απρόσιτος. (...)

[*] Θ. Κοντίδη, «Οι μικτοί γάμοι μεταξύ καθολικών και ορθοδόξων στην Αθήνα». (Περιοδικό «Σύγχρονα Βήματα», Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2003, σελ. 129-146.

Το καλύτερο δώρο για τα παιδιά μας

Τις μέρες των εορτών πολλοί γονείς θα φροντίσουν να χαρίσουν στα παιδιά τους πολλά και ακριβά δώρα. Περισσότερο, ίσως, εκείνοι που ελάχιστο χρόνο διαθέτουν για να καθίσουν δίπλα τους, να κουβεντιάσουν ή να παίξουν μαζί τους.

Αλλά τι έχει περισσότερο ανάγκη το παιδί; Σαν περάσουν τα χρόνια και γίνει έφηβος, τότε παραπονιόμαστε για το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα σε μας κι εκείνο. Πώς όμως φτάσαμε σ' αυτό το σημείο; Είναι κάτι που άρχισε πολύ-πολύ νωρίς. Ίσως ακόμη από τότε που το βρέφος έπρεπε να θηλάσει. Για πολλά χρόνια οι διαφημίσεις των εταιρειών για γάλατα που δήθεν ήταν εξίσου καλά με το μητρικό, παρέσυραν πολλές μητέρες, ιδίως τις εργαζόμενες αλλά όχι μόνο αυτές, να μη μπουں στη διαδικασία του θηλασμού. Ευτυχώς τα τελευταία χρόνια γίνεται προσπάθεια ενημέρωσης για τα πλεονεκτήματα εκείνου που έφτιαξε από την αρχή ο Δημιουργός μας, δηλαδή του μητρικού γάλακτος και του θηλασμού.

Είναι πια ξεκάθαρο, ότι ο αποκλειστικός θηλασμός για τους πρώτους έξι μήνες της ζωής αλλά και στη συνέχεια, με τα κατάλληλα συμπληρώματα διατροφής, αποτελεί αναντικατάστατη συμβολή στην επιβίωση, υγεία, ανάπτυξη, διατροφή, κυρίως όμως στη συναισθηματική ευημερία των μικρών παιδιών.

Η συναισθηματική αποξένωση των παιδιών μας, λοιπόν, αρχίζει ήδη από την βρεφική ηλικία και, δυστυχώς, μεγαλώνει όταν στη συνέ-

χεια τα αφήνουμε σε χέρια άλλων για να τα μεγαλώσουν, είτε πρόκειται για ξένες γυναίκες ή, στην καλύτερη περίπτωση, σε γιαγιάδες. Πολλές φορές, μάλιστα, για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις, τη μια εβδομάδα το παιδί είναι με τη μία γιαγιά, ενώ την άλλη βρίσκεται με την άλλη, με δεδομένο ότι η κάθε μία χρησιμοποιεί διαφορετική παιδαγωγική μέθοδο και άλλους κανόνες, ώστε τα παιδιά μπερδεύονται στο τι είναι αποδεκτό από τους μεγάλους και τι όχι.

Βέβαια και ο πατέρας στην οικογένεια έχει σπουδαίο ρόλο να παίξει αλλά, δυστυχώς, λόγω των ατέλειωτων ωρών εργασίας, αυτός συνήθως είναι ο μεγάλος απών.

Δημιουργήσαμε ανύπαρκτες “ανάγκες”, ονομάζοντας ως αναγκαία πράγματα καθόλου απαραίτητα, και προσπαθώντας να τις ικανοποιήσουμε, βρεθήκαμε σ' αυτή την ανεπίτρεπτη θέση. Το παράδοξο είναι ότι όλον αυτό τον αγώνα τον κάνουμε “για τα παιδιά μας”· για να φάνε καλύτερα, να ντυθούν καλύτερα, να πάνε σε καλύτερο σχολείο, να μάθουν πολλές ξένες γλώσσες, μουσική, μπαλέτο, γυμναστική, κ.ά.π. με αποτέλεσμα όλο το χρόνο τους βρίσκονται σε επικοινωνία με άλλα άτομα, εκτός από εμάς τους γονείς τους.

Όταν τελικά σε κάποια ηλικία βλέπουμε άσχημες συμπεριφορές, διερωτόμαστε: «Μα εγώ δεν τους δίδαξα τέτοια πράγματα!» Και φυσικά δεν τους τα δίδαξαμε εμείς, μήπως όμως τους τα δίδαξαν εκείνοι που τα εμπιστευθήκα-

με; Και το χειρότερο, μήπως εμείς τελικά δεν τους διδάξαμε τίποτα, ή σχεδόν τίποτα;

Επειδή είμαστε χριστιανές, ας δούμε τι έχουν να πουν για το θέμα αυτό κάποια χωρία από το λόγο του Θεού.

Ήδη από την Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε για την επαφή που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στους γονείς και τα παιδιά τους και την ευθύνη που έχουν για τη μετάδοση του Νόμου του Θεού: **«Οὗτοι οι λόγοι, τους οποίους εγώ σε προστάζω σήμερον, θέλουσι εἶσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου· καὶ θέλεις διδάσκει αὐτοὺς ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ περὶ αὐτῶν θέλεις ὁμιλεῖ καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ πλαγιάζων καὶ ἐγχειρόμενος»** (Δευτ. 6/ς/7)

«Καθήμενος», προστάζει το ιερό κείμενο, κι αναρωτιέμαι, πόσο χρόνο καθόμαστε δίπλα τους; **«καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ»** αλλά πώς να βρεθεί χρόνος για εξόδους, όταν ούτε μέσα στο σπίτι δεν καταφέρνουμε να συναντιόμαστε; **«καὶ πλαγιάζων»**, συνεχίζει, όμως δεν είναι αλήθεια ότι τις περισσότερες φορές τα παιδιά έχουν ήδη αποκοιμηθεί όταν εμείς πέφτουμε για ύπνο; **«καὶ ἐγχειρόμενος»**, κι αυτό ίσως είναι το πιο δύσκολο από όλα αφού, με τα διαφορετικά ωράρια, είναι σχεδόν αδύνατο να συναντηθούμε το πρωί.

Επίσης ο Παῦλος αναγνωρίζει με ευγνωμοσύνη τη μεγάλη σημασία που είχε η συμβολή της γιαγιάς και της μητέρας του Τιμόθεου στην ανάπτυξη και διαπαιδαγώγηση του συνεργάτη του, καθώς μαρτυρεί ότι **«ἀπὸ βρέφους γνωρίζεις τὰ ἱερὰ γράμματα»** (Β΄ Τιμ. 3/γ/15).

Αλλά ποιος θα διδάξει σήμερα τα Ιερά Γράμματα στο βρέφος, το παιδί και τον έφηβο; Διότι σοβαρότερο προκύπτει το ερώτημα, κατά πόσον οι γονεῖς αγαποῦμε το θεῖο λόγο, ώστε

να λαχταρούμε να μεταδώσουμε και στα παιδιά μας αυτή την αγάπη και εκτίμηση!

Ας μην πει κάποιος ότι απομακρυνθήκαμε από τις σκέψεις με τις οποίες ξεκινήσαμε, σχετικά με το θηλασμό, επειδή ο λόγος του Θεού παρομοιάζεται εύστοχα ως **«γάλα»**.

Ο απόστολος Πέτρος συμβούλευε τους μαθητές του **«ἐπιποθήσατε ὡς νεογέννητα βρέφη τὸ λογικὸν ἄδοκον γάλα, διὰ νὰ αὐξηθῇτε δι' αὐτοῦ»** (Α΄ Πέτρ. 2/β/2), υπονοώντας ότι δεν μπορεί να υπάρξει αύξηση χριστιανική χωρίς το γάλα των Αγίων Γραφών.

Ο Ψαλμωδός ομολογεί στον Θεό ότι **«ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων πτοίμασας αἰνεσιν»** (Ψαλμ. 8/η/2), αναγνωρίζοντας τη συμμετοχή ακόμη και των μικρών αυτών πλάσμάτων στην υμνωδία του μεγαλείου του Θεού. [Τη φράση αυτή μνημόνευσε και ο Κύριος Ἰησούς κατά τη θριαμβευτική Του είσοδο στα Ιεροσόλυμα (Ματθ. 21/κα/16)].

Αργότερα, καθώς τα παιδιά αναπτύσσονται, θα χρειαστεί να λάβουν και **«στερεὰ τροφή»** πάλι από τις άγιες σελίδες (Α΄ Κορ. 3/γ/2), μα και σε αυτή τη διαδικασία, πάντα θα είναι πολύτιμη η στενή επαφή με τους γονεῖς, αφού το καλύτερο περιβάλλον γι' αυτή την τροφοδοσία είναι η οικογένεια.

Καθώς βρισκόμαστε στο κατώφλι ενός καινούργιου χρόνου, θα ευχηθώ να αποφασίσουμε να σταθούμε περισσότερο δίπλα στα παιδιά μας, ακόμη και αν χρειάζονται θυσιές και αναθεωρήσεις κάποιων πραγμάτων που ως τώρα τα είχαμε σε προτεραιότητα. Αξίζει όσο τίποτε άλλο! Ας κάνουμε λοιπόν στα παιδιά μας το καλύτερο δώρο –τον χρόνο μας– εμποτίζοντάς τα με τα λόγια του Θεού.

Μια δεύτερη ματιά

Συχνά διαβάζουμε βιαστικά και μερικές φορές προσπερνούμε χωρίς την δέουσα προσοχή σημεία που κανονικά θα έπρεπε να κεντρίσουν το ενδιαφέρον και ν' απασχολήσουν τη σκέψη μας. Από την άλλη μεριά μια "δεύτερη ματιά" είναι συχνά απαραίτητη για να ξεφύγουμε από προκαταλήψεις για κάποιο θέμα, που ενστικτωδώς μας ωθούν ν' "αρνηθούμε" ν' ακούσουμε μια αντίθετη άποψη. Αλλά και οι συγγραφείς αισθάνονται κάποτε την ανάγκη να προσθέσουν "μια επιπλέον πινελιά" στο δημοσιευμένο κείμενό τους. Τούτη η σελίδα σκοπεύει να καλύψει τέτοιες ανάγκες. Αν οι αγαπητοί αναγνώστες έχουν κάτι να πουν ή να προσθέσουν σχετικά με τα δημοσιεύματά μας, καλούνται να αξιοποιήσουν την ευκαιρία.

• Τι καταστρέφει την ειρήνη;;

Στο τεύχος Νοεμβρίου κάναμε λόγο για το δράμα που αποτελούν οι εκπρώσεις αλλά και για τον λόγο που εκφώνησε ο τ. Πρόεδρος Jimmy Carter κατά την παραλαβή του βραβείου Νόμπελ Ειρήνης. Κρίθηκε σκόπιμο να παρουσιάσουμε εδώ ένα άλλο απόσπασμα, αυτή τη φορά από το λόγο της μ. Τερέζας της Καλκούτα, επίσης κατά την παραλαβή του δικού της βραβείου Νόμπελ Ειρήνης (Όσλο 1979), που εύστοχα αναφέρεται σ' εκείνο που πολλοί θεωρούμε ως τον μεγαλύτερο εχθρό της ειρήνης.

«Αισθάνομαι ότι ο μεγαλύτερος εχθρός της ειρήνης σήμερα είναι η άμβλωση, επειδή είναι ένας άμεσος πόλεμος, μια άμεση δολοφονία - μια δολοφονία διατεταγμένη από την ίδια τη μητέρα. Και διαβάζουμε στην Αγία Γραφή, για το Θεό που μας λέει πολύ καθαρά: «Ακόμα κι αν μια μητέρα θα μπορούσε να ξεχάσει το παιδί της, εγώ δεν θα σας ξεχάσω, σας έχω χαράξει στην πα-

λάμη του χεριού μου. Είμαστε χαραγμένοι στη παλάμη του χεριού Του, τόσο κοντά σε Εκείνον όσο είναι και το αγέννητο παιδί, είναι και εκείνο χαραγμένο στο χέρι του Θεού. Και αυτό με πονά πιο πολύ, η αρχή εκείνης της πρότασης, ότι ακόμα κι αν μια μητέρα θα μπορούσε να ξεχάσει (κάτι το αδύνατο, αλλά ακόμα κι αν θα μπορούσε να το ξεχάσει) εγώ δεν θα σας ξεχάσω. Και σήμερα ο μεγαλύτερος εχθρός, ο μέγιστος καταστροφάς της ειρήνης είναι η άμβλωση.

Εμείς που στεκόμαστε εδώ, είμαστε εκείνοι που οι γονείς μας μάς ήθελαν. Δεν θα ήμασταν εδώ εάν οι γονείς μας δεν μας ήθελαν και έκαναν για μας άμβλωση. Τα παιδιά μας τα θέλαμε, τα αγαπάμε, αλλά τι γίνεται όμως με τα εκατομμύρια των παιδιών; Πολλοί άνθρωποι ενδιαφέρονται για τα παιδιά στην Ινδία, για τα παιδιά στην Αφρική, όπου ένας μεγάλος αριθμός πεθαίνει λόγω του υποσιτισμού, της πείνας κ.α., αλλά δεν

σκέπτονται τα εκατομμύρια παιδιών που πεθαίνουν σκόπιμα από τη θέληση της μητέρας! Και αυτός είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της ειρήνης σήμερα. Εάν μια μητέρα μπορεί να σκοτώσει το παιδί της, τι μένει σ' εμάς να κάνουμε; Να σας σκοτώσω και να με σκοτώνετε. Δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσα!

Και αυτή την έκκληση κάνω και στην Ινδία, και την απευθύνω παντού: Ας φέρουμε

τα παιδιά πίσω. Αυτό το έτος που είναι το έτος του παιδιού: Τι έχουμε κάνει για το παιδί; Στην αρχή του έτους είπα, μίλησα παντού και είπα: Κάνετε αυτό το έτος ένα έτος όπου όλα τα παιδιά, γεννημένα και αγέννητα, θα είναι επιθυμητά. Και σήμερα στο τέλος αυτού του έτους, αναρωτιέμαι, είναι πραγματικά τα παιδιά επιθυμητά; (...)»

Το μεταφρασμένο κείμενο παρουσιάστηκε από την εφημερίδα «Ενοριακές Καμπάνες» (6-11-2003)

• Πώς πέφτουν οι πύργοι των αυτοκρατοριών

Διαμαρτυρόμενη για όσα γράψαμε για την επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράκ και την κατοχή που επακολούθησε, μια αναγνώστρια ζήτησε να διαγραφεί από τους παραλήπτες του «Τ» (5-6/2003, σελ. 2955). Στο μεταξύ ήρθε η εξέλιξη των γεγονότων και με έκπληξη διαβάσαμε σε αμερικανικό περιοδικό που εκδίδει ο κ. Mark P. Rushdoony –αν δεν κάνουμε λάθος είναι ανιψιός της– ένα ενδιαφέρον άρθρο του με τίτλο «Baghdad is Fallen, is Fallen» από το οποίο εδώ αντιγράφουμε κάποια σημεία π ο υ ε π α λ η θ ε ύ ο υ ν τ ο ν « Τ ».

«Καθώς παρακολουθούσα την κάλυψη των γεγονότων του πολέμου στο Ιράκ αυτή την Άνοιξη, έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται συνεχώς τις πολλές βιβλικές αναφορές που αντιπροσωπεύει το Ιράκ, ειδικότερα τη Βαβέλ, την Ουρ, τη Βαβυλώνα και τη Νινευή. Όταν ήμουν στο σχολείο και έβλεπα τις παλιές μαυροάσπρες φωτογραφίες των ερειπίων τους, φανταζόμουν τον εαυτό μου να περιπλανιέται στην ερήμωσή τους. Αργότερα διάβασα για τη σφαγή των Αρμενίων του 1915 [από τους Τούρκους] στις όχθες των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη και το ρίξιμο των πτωμάτων στα νερά τους. Καθώς οι παππούδες μου από την πλευρά του

πατέρα μου γλίτωσαν από εκείνες τις σφαγές φεύγοντας στη Ρωσία, εκείνες οι νοητικές εικόνες έχουν κολλήσει στο μυαλό μου.

Μετά τον Κατακλυσμό της Γένεσης η Μεσοποταμία έγινε κέντρο του πολιτισμού. Στο κεφάλαιο 11 της Γένεσης καταγράφεται η επιθυμία των ανθρώπων να χτίσουν «μια πόλη και έναν πύργο, του οποίου η κορυφή θα μπορούσε να φθάσει ως τον ουρανό». Στο Κατηχητικό Σχολείο διδαχθήκαμε την ιστορία σαν μύθο–σαν τις απλοϊκές ηθικολογίες του Αισώπου: για να έχουν την άνεση να ζουν μαζί, οι άνθρωποι παραβίασαν την εντολή του Θεού να γεμίσουν τη γη. Αυτή η επιλογή τους έφερε τα συμφύροντα των ανθρώπων αντίθετα με την εντολή του Θεού. Ακόμη χειρότερες ήταν οι εικόνες του πύργου που έφθανε στα σύννεφα, λες και ο σκοπός τους ήταν να φτάσουν μέχρι τον Θεό.

Αλλά οι οικοδόμοι της Βαβέλ δεν είχαν καμία επιθυμία να βρουν τον Θεό. Δεν συμπεριλαμβανόταν στα σχέδιά τους· η είσοδος του Θεού στη σκηνή έγινε με τη διακοπή του έργου ως μία τιμωρία. Φιλοδοξία τους ήταν να χτίσουν έναν πολιτισμό και ένα μνημείο για να αντιπροσωπεύει τη δύναμή τους. Η επιθυμία τους να φθάσουν

στον ουρανό ήταν μια προσπάθεια να γίνουν εκείνοι η υλοποίηση του ουρανού στη γη, υπέρτατοι σε δύναμη και δόξα. Η Βαβέλ δεν έγινε για να φτάσουν οι άνθρωποι στον Θεό· ήταν σε ένδειξη ανταγωνισμού ενάντια στον Θεό, με πολιτική δύναμη και πολιτιστικό κατεστημένο. Η Βαβέλ θα ήταν η διακήρυξη ενός ανθρωποποίητου ουρανού. Η πόλη και ο πύργος τους θα φανέρωναν το δικό τους μεγαλείο. Με αυτό το οικοδομικό πρόγραμμα, θα έκαναν όνομα για τον εαυτό τους (εδ. 4), για να τρομάζουν και να προκαλούν δέος. Το μνημείο τους θα ήταν μαρτυρία στις αξιώσεις τους για μεγαλείο και σπουδαιότητα. Αυτό δεν έγινε μόνο στη Βαβέλ. Οι περισσότεροι από τους αρχαίους πολιτισμούς μετά τον Κατακλυσμό έδιναν έμφαση στην οικοδόμηση μνημείων ως συμβόλων δύναμης.

Η αιτιολογία που πρόβαλαν οι οικοδόμοι της Βαβέλ ήταν να αποφύγουν τη διασπορά. Η γη βεβαίως ήταν αρκετά μεγάλη για να επιτρέψει μετακίνηση προς τα έξω, αλλά η επιθυμία για ενοποιημένη δύναμη υπαγόρευσε το συγκεντρωτισμό και τον έλεγχο. [Διάβαζε παγκοσμιοποίηση] Ο πύργος της Βαβέλ ήταν σύμβολο αυτού του ονείρου. Είναι απίθανο οι αντωνυμίες πληθυντικού αριθμού που χρησιμοποιούνται στη διήγηση της Γένεσης να αντιπροσωπεύουν μια συλλογική προσπάθεια. Μάλλον αντιπροσωπεύουν την υπεροψία της αριστοκρατίας και των ισχυρών. Η Βαβέλ προφανώς ήταν ένα καθεστώς βασισμένο σε στρατιωτική δύναμη. Το ανθρώπινο δυναμικό προφανώς εξυπηρέτησε την οικοδόμηση των μνημείων αυτοπροσδιορισμού εκείνης της κυβέρνησης που ήθελε να διαιωνίσει «το όνομά της».

Ο Θεός, φυσικά, μπέρδεψε το σχέδιό τους καταστρέφοντας τη δυνατότητά τους να επικοινωνούν, και οι άνθρωποι απομακρύνθηκαν από τα εγκαταλειμμένα απομει-

νάρια της Βαβέλ. Για τον Χριστιανό, η Βαβέλ αντιπροσωπεύει μια εξέγερση ενάντια στον Θεό, αλλά είναι μια εξέγερση που έχει επαναληφθεί στη διάρκεια όλης της ιστορίας. Η Βαβέλ υπήρξε το όνειρο αυτοκρατοριών και δικτατόρων σε όλη την ιστορία. Εξακολουθεί να είναι το όνειρο όσων επιδιώκουν να θεοποιήσουν ένα έθνος, έναν πολιτισμό ή ένα καθεστώς ως την απόλυτη ταυτότητα των ανθρώπων. [Διάβαζε παγκοσμιοποίηση] Στην πραγματικότητα το μόνο που κάνουν είναι να χτίζουν μνημεία ενώ την ίδια ώρα σκλαβώνουν όσους είναι πρόθυμοι να θρέψουν τα φιλόδοξα σχέδιά τους. Αυτό ίσχυσε στην αρχαία Βαβέλ όπως και στο πρόσφατο καθεστώς της Βαγδάτης, που βρίσκεται λιγότερο από εκατό χιλιόμετρα βορειότερα.

Η επιθυμία να χτίζουν μνημεία εξουσίας στην ουσία είναι η επιθυμία διαιώνισης εκείνης της εξουσίας. Αυτός ήταν ο σκοπός της Βαβέλ. Δεν θα πετύχαινε ακόμη και αν δεν είχε επέμβει ο Θεός. Οι άνθρωποι δε μπορούν να γίνουν ποτέ πραγματικοί θεοί και ποτέ δε θα διαιωνίσουν τη δύναμή τους. Τα περισσότερα συγκεντρωτικά καθεστώτα έχουν ξαφνικό τέλος που ξεσκεπάζει πόσο φτωχότερους έχουν κάνει τους λαούς τους και έχουν σπαταλήσει τους φυσικούς πόρους τους στην ασεβή τους προσπάθεια. Αυτό ίσχυσε με τη Ρώμη, τον Ναπολέοντα, τον Χίτλερ, τη Σοβιετική Ένωση και τον Σαντάμ Χουσεΐν, που φαντάστηκε τον εαυτό του σαν ηγέτη θρυλικών αναλογιών αλλά, στο τέλος, αποδείχθηκε μάλλον αξιοθρήνητος. Ακόμη και η στρατιωτική του μηχανή αποδείχθηκε ότι σε μεγάλο μέρος ήταν προϊόν προπαγάνδας. (...)

Ο άνθρωπος έχει προσπαθήσει επανειλημμένα να δημιουργήσει νέες Βαβέλ και νέες Βαβυλώνες, κάθε φορά που προσπάθησε να δημιουργήσει μια ανερχόμενη δύναμη και μια ενότητα χωρίς τον Θεό. Οι μέθο-

δοι και οι εκδηλώσεις αυτών των εξουσιών έχουν αλλάξει. Δεν είναι πια στη μόδα οι μεγάλοι σωροί τούβλων. Τώρα οι άνθρωποι για να χτίσουν πύργους χρησιμοποιούν φιλοσοφία, επιστήμη, νόμους, εκπαίδευση, τεχνολογία και πολιτική, με τα οποία επιδιώκουν να ανταγωνιστούν τον Θεό, για να κυβερνήσουν ως θεοί πάνω σε όλα όσα είναι κάτω από αυτούς. [Διάβαζε παγκοσμιοποίηση]

Όταν ο Θεός έφερε κρίση στη Βαβυλώνα, το τέλος ήρθε γρήγορα. Όπως πρόβλεψαν ο Ησαΐας (13:19, 14:4,22, 21:9, 48:14) και ο Ιερεμίας (51:37), η Βαβυλώνα έγινε «σωροί» σπασμένων τούβλων. Ό,τι ενδιαφέρον απομένει συνεχίζει να φθείρεται. (...) Το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν όχι μόνο απέτυχε να αναβιώσει τη δόξα του αρχαίου ονείρου, αλλά η δική του διαφθορά συνέβαλε στο συνεχή θάνατό του. Έχοντας απομείνει φτωχοί, μερικοί πουλούν τα κατάλοι-

πα της αρχαίας ιστορίας τους για να επιζήσουν. Η υποβάθμιση της Βαβυλώνας συνεχίζεται. «Έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη πόλη, επειδή έκανε όλα τα έθνη να μεθύσουν από το κρασί της» είπε ο άγγελος (Αποκ. 14/ιδ/8). Με παρόμοιο τρόπο έπεσαν η Βαβυλώνα, η Νινευή, η Αίγυπτος, η Ρώμη, ο Χίτλερ και η Σοβιετική Ένωση. Έτσι, επίσης, θα πέσει και η Δύση, εάν επιμένει στην προσπάθεια να ενοποιήσει την ανθρωπότητα στα πλαίσια ενός ανθρωπιστικού ονείρου. Όπως οι αυτοκρατορίες φεύγουν, ο Σαντάμ Χουσεΐν ήταν βέβαια πολύ «μικρός». Αλλά η γεωγραφική εγγύτητά της Βαγδάτης με τη Νινευή και τη Βαβυλώνα πρέπει να μας θυμίσει ότι το αρχαίο όνειρο είναι πάρα πολύ κοντά σε μας στο σύγχρονο κόσμο.»

Περιοδικό «CHALCEDON REPORT», Special Report, July 2003.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Ας εκμεταλλευτούμε όλες τις δυνατότητες της νέας τεχνολογίας για να επικοινωνήσουμε **περισσότερο, ταχύτερα, πιο αποτελεσματικά**. Χωρίς να κινηθείτε από

editor@tyxikos.gr

το γραφείο σας, **και χωρίς επιπλέον κόστος**, έχετε τώρα τη δυνατότητα. Χρησιμοποιήστε λοιπόν ελεύθερα τις παρακάτω διευθύνσεις ηλεκτρονικού ταχυδρομείου:

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ:

editor@tyxikos.gr

ΓΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

syndromes@tyxikos.gr

ΓΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ:

diagrafes@tyxikos.gr

ΓΙΑ ΑΠΟΡΙΕΣ:

apories@tyxikos.gr

Ευχαριστούμε που θα αξιοποιήσετε αυτή την ευκαιρία.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΧΩΡΕΣ “ΝΕΕΣ” & “ΠΑΛΑΙΕΣ” (Συνέχεια)

Εξακολουθεί ως αυτή τη στιγμή να παραμένει μυστήριο πώς θα εξελιχθεί τελικά η διαμάχη που ξέσπασε ανάμεσα στον Οικουμενικό Πατριάρχη και τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, με αφορμή το ποιος διαφεντεύει ή διαποιμώνει τις μητροπόλεις της Βόρειας Ελλάδας. Το παράρτημα Εύβοιας του “Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ” στο μεταξύ εξέδωσε ανακοίνωση σχετικά με τη διαμάχη Βαρθολομαίου και Χριστόδουλου, στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρονται και τα εξής:

«[Η ουσία του προβλήματος μεταξύ των κ.κ. Βαρθολομαίου και Χριστόδουλου] βρίσκεται στις εγκρίσεις –υπάρχουσες ή αναμενόμενες– αιτήσεων πολλών Μητροπόλεων του Ελλαδικού χώρου στο Γ΄ ΚΠΣ για την υλοποίηση επενδύσεων και έργων που έχουν σχέση με τον τουρισμό «πολών αστέρων» (ξενοδοχεία, συνεδριακά κέντρα κλπ), τη διατήρηση της «Βυζαντινής» κληρονομιάς και την αναπαλαίωση και συντήρηση Ιερών Ναών, Μονών και άλλων κτισμάτων θρησκευτικού ενδιαφέροντος. Αυτό το ζεστό χρήμα των επιδοτήσεων έχουν υπ’ όψη τους οι διαφωνούντες Ιεράρχες.

Ο μέσος πολίτης περιμένει από τους Ιεράρχες μια διαφορετική προσέγγιση για τα κοινωνικά προβλήματα. Προσέγγιση που θα βάζει ως προτεραιότητα την ανακούφιση των κοινωνικά ασθενέστερων στρωμάτων του πληθυσμού και την βοήθεια προς τους απόκληρους της κοινωνίας. Αυτοί δεν είναι λίγοι στην σύγχρονη Ελλάδα και πολύ περισσότερο στην Εύβοια, της ανεργίας και εγκατάλειψης. Οι προοδευτικοί πολίτες επιμένουν και δεν ξεχνούν το αίτημα του διαχωρισμού της Εκκλησίας από το κράτος και της εφαρμογής της Συνταγματικής επιταγής της ανεξιθρησκείας και της ελευθερίας συνείδησης.»

Αλλά και ο κ. Δ. Κονταρίνης γράφει στο περιοδικό «Πατρίδες» του Καναδά:

“Παναγιότατε και θειώτατε εν Χριστώ τω Θεώ λείαν αγαπητέ και περιπόθητε αδελφέ και συλλειτουργέ, την Υμετέραν θειωτάτην Παναγιότητα εν Κυρίω κατασπαζόμενοι...” αρχίζει πάντοτε τις επιστολές του προς τον Πατριάρχη, ο Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος.

“Φιλήματοι αγάπης εν Χριστώ τω Θεώ και Σωτήρι υμών, διατελούμεν” του απαντάει ο Βαρθολομαίος. Και διαβάζοντάς

τα όλα αυτά ο αγαθός λαός μονολογεί. “Θεούλη μου. Τι αγάπη είναι αυτή που έχουν μεταξύ τους αυτοί οι δύο.” Και φτύνει τον κόρφο του καλού-κακού.»

Για να καταλήξει όμως ως εξής:

«Εν πάσει περιπτώσει το παιγνίδι δεν πάει άλλο. Ρεζίλι έχουμε γίνει παγκοσμίως. Μας περιπαίζουν όλοι. Όχι πως οι υπόλοιποι είναι καλύτεροι. Τα χάλια τους τα αδιόρθωτα έχουν κι αυτοί. Σαν τα κοράκια περιμένουν να πεθάνει ο Πάπας για να πέσουν πάνω στο Βατικανό να αρπάξουν, να φάνε, να.... Άντε να μην το πω.

Όμως πριν από τα Χριστούγεννα που πλησιάζουν, οι δικοί μας θα τα βρούνε. Θα τους δούμε μπροστά στις κάμερες να αγκαλιάζονται, να φιλιούνται και να ανταλλάσσουν λόγια κολακευτικά ο ένας για τον άλλον.

Κι εμείς θα τους βλέπουμε, θα τους θαυμάζουμε και θα σκεφτόμαστε. “Πως τα καταφέρνουνε κι όλα τα παιγνίδια τους τα φέρνουνε ισοπαλία;”

Δεν σχολιάζουμε ακόμη. Προς το παρόν ενημερώνουμε και αναμένουμε. ☛

Πηγή: www.patrides.com/octob03/kontar.htm

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ “ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ” (Συνέχεια)

Γράψαμε και σχολιάσαμε στο προηγούμενο τεύχος για την ασυνέπεια των λόγων του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Χριστόδουλου σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση των διαφόρων Εκκλησιών εντός και εκτός της Ελλάδος.

Άμεση επιβεβαίωση των λόγων μας προήλθε από την ανακοίνωση των πορισμάτων της ΙΕ΄ Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης Εντεταλμένων Ορθόδοξων Εκκλησιών και Ι. Μητροπόλεων διά Θέματα Αιρέσεων και Παραθρησκείας, που έλαβε χώρα στον Αλάρτο Βοιωτίας, από 21-23/10/2003, με θέμα “Εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ” (Ιωάν. ιγ΄ 35). Στο 8ο πόρισμα της εν λόγω συνάξεως αναφέρεται επί λέξει:

«8. Στην ποιμαντική μας διακονία δεν πρέπει να λησμονούμε ότι όροι πού ανήκουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως για παράδειγμα ο όρος “Εκκλησία”, δεν είναι ορθόν να χρησιμοποιούνται για χαρακτηρισμό των όποιων χριστιανικών ομολογιών και ομάδων.» (Η υπογράμμιση του «Τ»).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, λοιπόν, είτε ο Αρχιεπίσκοπος έπραξε ατόπημα, αναφερόμενος στις άλλες “Εκκλησίες” της Ευρώπης είτε χρησιμοποίησε διπλή γλώσσα. Όποιο από τα δύο δεχθεί κανείς η εικόνα του δεν είναι η καλύτερη δυνατή.

Αλλά και ένα ακόμη σχόλιο χρειάζεται στο σημείο αυτό, αναφορικά με τον τίτλο του εν λόγω Συνεδρίου, που ήταν το λόγιον του Κυρίου “Εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ”. Όμως ο λόγος του Κυρίου δεν σταματάει εκεί αλλά συνεχίζει και διευκρινίζει ποιο είναι το γνώρισμα των μαθητών Του. Ολόκληρο το χωρίο έχει ως εξής: «εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις». Αυτό το τελευταίο γιατί το έσβησαν οι διοργανωτές και συμμετέχοντες στο εν λόγω συνέδριο; Επειδή εκείνο που τους ενδιαφέρει δεν είναι η αγάπη, ή επειδή τα πρόσφατα γεγονότα της διαμάχης μεταξύ Αθηνών και Φαναρίου (αλλά και μεταξύ της Ιεραρχίας της Ελλαδικής Εκκλησίας) κάθε άλλο παρά αγάπη έχουν να δείξουν; ☛

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ

*Μερικές φορές η καθημερινή πραγματικότητα είναι τόσο περίεργη και απρόβλεπτη που δεν μπορείς να τη σχολιάσεις. Αντίθετα υπάρχουν εικόνες που λένε χιλιάδες λέξεις. Οι αναγνώστες σκέφτονται και κρίνουν. **TI***

ΔΙΚΕΦΑΛΟ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ Ε.Ε.;

Η εικόνα δεξιά προέρχεται από το εξώφυλλο της γαλλικής εφημερίδας «*Liberation*» (26-11-03), και παρουσιάζει ένα ΔΙΚΕΦΑΛΟ τέρας που επισκιάζει την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα κεφάλια είναι των προέδρων της Γαλλίας και της Γερμανίας.

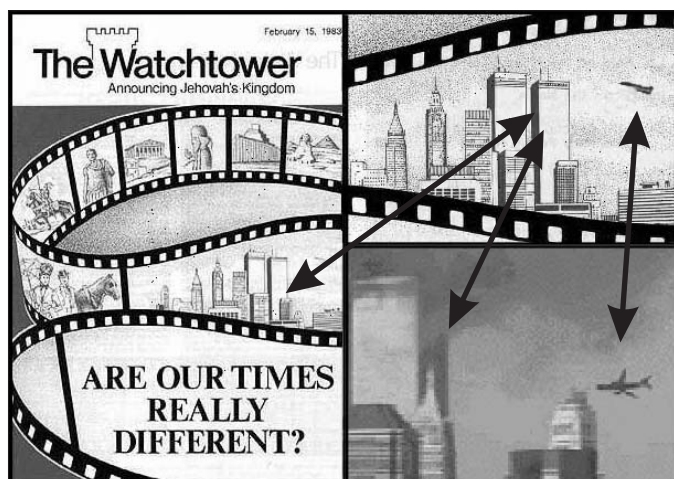
Η εικόνα κατά κάποιον τρόπο παραπέμπει στα πολυκέφαλα τέρατα της Αποκάλυψης. Αν είναι απλή σύμπτωση ή όχι θα φανεί με τον καιρό. Υπομονή και θα δούμε... **TI**

ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ;

Η δεύτερη εικόνα παρουσιάζει το εξώφυλλο του περιοδικού «*Σκοπιά*» (στα αγγλικά) της 15 Φεβρουαρίου 1983. Ο τίτλος

αναρωτιέται: “**ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΜΑΣ ΑΛΗΘΙΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ;**” και στο σκίτσο στη μέση της σελίδας παρουσιάζονται οι πύργοι του Διεθνούς Κέντρου Εμπορίου της Νέας Υόρκης ενώ ένα αεροσκάφος πετάει κοντά τους.

Κάτω δεξιά βάλαμε είναι φωτογραφία από την επίθεση της 9/11/2001 που κατέστρεψε και τα δύο αυτά κτίρια με τις γνωστές συνέπειες. Προφανώς πρόκειται για απλή σύμπτωση, αναμφίβολα όμως σύμπτωση αξιοπερίεργη... **TI**

Η εχθρότητα του κόσμου στην μαρτυρία του ονόματος του Ιησού Χριστού (Ιωάν. 15:18-27)

- Κάποτε έργα αγάπης έκαναν οι Χριστιανοί στο όνομα του Ιησού Χριστού.
➤ Στις μέρες μας η φιλανθρωπία είναι μόδα και δεν έχει καμία σχέση με τον Θεό.
 - Κάποτε οι λόγοι σοφίας ήταν μέσα από την Αγία Γραφή και μιλούσαν για την αγιότητα στην οποία μας καλεί ο Θεός. ➤ Σήμερα στα περισσότερα βιβλιοπωλεία θα δείτε βιβλία με αρχές του Λόγου του Θεού αλλά χωρίς Θεό.
 - Κάποτε η αλήθεια, η τιμιότητα, η αγάπη στις σχέσεις, οι ίδιες οι σχέσεις, ήταν χαρακτηριστικά των χριστιανών οι οποίοι με την βοήθεια του Θεού ζούσαν και ευαγγελίζονταν. ➤ Τώρα είναι έξυπνες μέθοδοι μάρκετινγκ που είδαν ότι είναι αποτελεσματικές, πάλι όμως χωρίς τον Θεό.
- Έχω την εντύπωση αδελφια ότι στις δικές μας κοινωνίες ο Διάβολος θέλει να προσφέρει έναν τρόπο χριστιανικό χωρίς τον Χριστό και την σωτηρία Του.
- Όταν ο Ιησούς λέει ότι θα δώσετε την μαρτυρία σας για εμένα εννοεί ότι θα μιλήσουμε για το έργο Του και θα πούμε ξεκάθαρα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος και Σωτήρας.

Από το ηλεκτρονικό μήνυμα «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ

όλους εσάς που ήδη στείλατε το ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Υπενθυμίζεται ότι το περιοδικό αυτό ΔΕΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Αποστέλεται ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον το ζητήσει αναγνωρίζοντας τη χρησιμότητά του. Όλα τα έξοδα καλύπτονται από αυτοπροαίρετες εισφορές ανθρώπων που συμφωνούν με την αποστολή του «Τ» και φίλων της ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ». Επίσης και από την εθελοντική εργασία όλων των συντελεστών έκδοσης.

Για να συνεχίσετε να λαβαίνετε αδιάκοπα το περιοδικό πρέπει ΤΟΥ ΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ να μας στείλετε το ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ που υπάρχει στην 2η σελίδα εξωφύλλου.

Είμαι φύλακας του αδελφού μου;

Η ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

Ο ποντικός κοίταξε μέσα από τη χαραμάδα του τοίχου, για να δει τον αγρότη και τη σύζυγό του που άνοιγαν ένα πακέτο. Τι τρόφιμα να περιέχει; σκέφτηκε, αλλά πόσο απογοητεύτηκε όταν είδε ότι μέσα στο χαρτί υπήρχε μια ποντικοπαγίδα. Τρέχοντας στην αυλή, το ποντίκι ειδοποίησε για τον κίνδυνο: «**Υπάρχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι, υπάρχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι**». Η κότα κακάρισε, έξυσε το κεφάλι της και είπε, «Κυρ Ποντικέ, μπορώ να πω ότι αυτό είναι μια σοβαρή απειλή για σένα, αλλά δεν έχει συνέπειας σε μένα. Δεν μπορεί να μου κάνει κακό».

Το ποντίκι στράφηκε τότε στο γουρούνι και είπε, «**Υπάρχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι**». Το γουρούνι έκφρασε τη συμπάθειά του και είπε, «Λυπάμαι τόσο πολύ κυρ Ποντικέ, αλλά δεν υπάρχει τίποτα που μπορώ να κάνω γι' αυτό, εκτός από το να προσεύχομαι. Να είσαι βέβαιος ότι θα είσαι στις προσευχές μου».

Το ποντίκι στράφηκε στην αγελάδα. Εκείνη είπε, «Αλίμονο, κυρ Ποντικέ. Πόσο λυπάμαι για σένα. Αλλά δεν είναι κάτι που με αφορά».

Έτσι ο ποντικός επέστρεψε στην τρύπα του αποκαρδιωμένος με το κεφάλι σκυμμένο και έχοντας να αντιμετωπίσει μόνος την ποντικοπαγίδα του αγρότη. Εκείνη την ίδια νύχτα ένας ήχος ακούστηκε σε όλο το σπίτι, όπως κάνει μια ποντικοπαγίδα όταν πιάνει το θύμα της. Η σύζυγος του αγρότη έτρεξε βιαστικά για να δει τι πιάστηκε. Στο σκοτάδι, δεν πρόσεξε πως εκείνο που είχε πιαστεί στην ποντικοπαγίδα ήταν η ουρά ενός δηλητηριώδους φιδιού. Έτσι το φίδι δάγκωσε τη σύζυγο του αγρότη.

Ο αγρότης την πήγε στο νοσοκομείο. Όταν γύρισαν σπίτι, εκείνη είχε πυρετό. Βέβαια, όπως όλοι γνωρίζουν, όταν κάποιος έχει πυρετό μια ζεστή κοτόσουπα κάνει καλό. Έτσι ο αγρότης πήρε το τσεκούρι του και βγήκε στην αυλή για το κύριο συστατικό της σούπας...

Αλλά η ασθένεια της συζύγου συνεχίστηκε, έτσι οι φίλοι και οι γείτονες ήρθαν και έμεναν μαζί της ολόκληρο το εικοσιτετράωρο. Για να τους ταΐσει, ο αγρότης έσφαξε το γουρούνι. Όμως η σύζυγος του αγρότη δεν έγινε καλά. Πέθανε και στην κηδεία της ήρθαν πολλοί άνθρωποι, που ο αγρότης έσφαξε την αγελάδα για να τους ταΐσει με το κρέας της.

Έτσι, την επόμενη φορά που ακούτε ότι κάποιος αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα, και σκέφτεστε ότι δεν σας αφορά, να θυμάστε πως ακόμη και όταν κινδυνεύει ο πιο ασήμαντος από μας, όλοι βρισκόμαστε σε κίνδυνο. Στο βιβλίο της Γένεσης, ο Κάιν είπε για τον Άβελ στον Θεό: «**Μήπως είμαι φύλακας του αδελφού μου;**» Όλοι συνταξιδεύουμε σε αυτό το ταξίδι που λέγεται ζωή. Πρέπει να φροντίζουμε ο ένας για τον άλλο και να είμαστε πρόθυμοι να καταβάλουμε εκείνη την πρόσθετη προσπάθεια για να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο. **✚**

Από την Εφημερίδα "The Pulpit Helps" (Σεπτέμβριος 2003, σελ. 11)